

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οδικός Χάρτης	11
Πρόλογος Συγγραφέα.....	13
Εσαγωγή	15
Δυστυχία, και ευτυχία, κατώτερες και ευγενείς επιθυμίες (Ανάλυση συγγραφέως, <i>Εδάφια 1-21</i>)	17
Η Ελληνική υπερβολή. (Ανάλυση συγγ. <i>Εδάφια 22-48</i>) ..	37
Σύγκριση στο χρόνο και στο χώρο. (Ανάλυση συγγραφέως. <i>Εδάφια 49-65</i>)	63
Το χαμένο πρόσωπο (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 66-84</i>)..	77
Οι μύθοι και οι φόβοι (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 85-104</i>) ..	97
Η Ελληνική πραγματικότητα:	
Θεσμοί. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 105-109</i>).....	117
Οικονομία. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 110-118</i>).....	120
Παιδεία. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 119-123</i>).....	128
Θρησκεία. (Ανάλυση συγγραφέως. <i>Εδάφια 124-126</i>).....	131
Κοινωνία. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 127-134</i>).....	134
Ξενιτιά. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 135-137</i>).....	142
Σόι. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 138-142</i>).....	144
Φύλο. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 143-148</i>).....	147
Περιβάλλον. (Ανάλυση συγγραφέως <i>Εδάφια 149-157</i>).....	151
Διανόηση (<i>Εδάφια 105-166</i>)	157
Επίλογος (<i>Εδάφια 167-189</i>)	163
Υστερόγραφο (<i>Εδάφια 190-193</i>)	189
Επίμετρο 2013	193
Συνοπτική αναφορά: Μυθολογία, τα Ομηρικά Έπη.....	195

Επιστήμες και Τέχνες, Ελληνική γλώσσα	197
Τα εφאלτηρία και τα φτερά του ανθρώπου	198
Διαχρονικοί Ναζί και το υποταγμένο πολιτικό μας σύστημα, Η βύθιση του Τιτανικού	199
Η τέλεια υποκρισία της ΕΕ. Η ΕΕ η Βελούδινη εκδοχή του Θηρίου	204
Σχολιασμός της ιδιοσυστασίας των Ελλήνων	210
Η τραγική μοίρα των Ελλήνων	211
Ο Εθνικός και προσωπικός μύθος των Ελλήνων	212
Το ένδοξο παρελθόν απέναντι στο φτωχό παρόν	213
Η συνύπαρξη του Έλληνα με την ποθητή και παράλληλα μισητή Δύση, απέναντι στην καθ' ημάς Ανατολή	216
Το Βατικανό, ένας άλλος αθέατος, σκοτεινός κόσμος	218
Χριστιανισμός και Ιουδαϊσμός, δύο αλληλοαναιρούμενες κοσμοαντιλήψεις	219
Μυστικιστικές λατρείες, καπιταλισμός, η συλλογική συνείδηση και τα μεταλλαγμένα.....	221
Η συλλογική συνείδηση της ανθρωπότητας.....	222
Ο έλεγχος των γεωργικών ειδών διατροφής	226
Η ζώσα διάσταση της διαχρονικής θρησκευτικής πίστης των Ελλήνων	229
Ποιοί μας εξοντώνουν	232
Το φάντασμα που πλανάται πάνω από τη γή	239
Μια χωρίς όρια κόλαση	241
Το δίκαιο του δανειστή	243
Τα αήτητα υπερόπλα της Συμπαντικής Νόησης	250
Οι οξυρύγχειοι πάπυροι.....	254
Αντι επιλόγου.....	277
Βιβλιοκρισίες.....	289

ΟΔΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

- Στο βιβλίο αυτό μεταφέρω από το βιβλίο του Ν. Δήμου τα 193 εδάφια και τους τίτλους των επιμέρους κεφαλαίων του, τα οποία σχολιάζω και ασκώ σ' αυτά κριτική.
- Όλα τα εδάφια φέρουν την ίδια αρίθμηση, με το σχολιαζόμενο βιβλίο και είναι γραμμένα με πλάγια και έντονα γράμματα.
- Κάτω από κάθε εδάφιο, γράφω τη δική μου θέση-απάντηση, ενώ κάτω από κάθε τίτλο κεφαλαίου γράφω μικρό σχόλιο.
- Όταν αναφέρομαι στον Έλληνα Άνθρωπο, εννοώ τον μετέχοντα της Ελληνικής Παιδείας και Παράδοσης. Τον καθαγιασθέντα και μεταβολισθέντα από τις επιρροές της αγίας Ελληνικής φύσης και την ακτινοβολήση του Απολλώνιου ήλιου. Ενός τόπου παραδεισένιου, που το αναγλυφό του και οι αναλογίες των όγκων και των στοιχείων που τον στεφανώνουν, καταδεικνύουν το άριστο μέτρο. Οι μετεωρολογικές εναλλαγές, οι συντεταγμένες του ως προς τον ήλιο και τα μυστήρια των μαγνητικών πεδίων, τον αναδεικνύουν ως ευεργετηθέντα από τη συμπαντική νόηση, μήτρα κήσης και θερμοκοιτίδα ανάπτυξης ανωτέρων μορφών ζωής και πολιτισμού.
- Στο τέλος του βιβλίου, θα βρείτε μία συνολική απάντησή μου, στο επίμετρο 2013 του κ. Δήμου αλλά και μία συνολική απάντηση για το αδιέξοδο που βιώνει η πατρίδα μας και ο κόσμος.

Πολλές φορές, μ' έθαψαν βαθιά στο χώμα
Αλλά, εγώ είμαι Σπόρος.

Ριζώνω, φυτρώνω, ανθίζω, καρποφορώ
και εξαπλώθηκα σ' όλη τη Γη.

Τώρα! Μου κλέβουν το χώμα, το νερό,
τον Ήλιο, τη χαρά και την Ελπίδα.

Η Γη είναι Πατρίδα μου και
όλοι οι Άνθρωποι Αδέλφια μου.

Η Ελλάδα είναι ο Ναός μας.
Μην αφήσετε να τον βεβηλώσουν.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το βιβλίο του Ν. Δήμου, με τον τίτλο Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ των εκδόσεων ΠΑΤΑΚΗ, το διάβασα το Μάιο του 2014.

Ο αφοριστικός του τίτλος, η εκδοτική του επιτυχία –32^η έκδοση, με περισσότερα από 100.000 αντίτυπα– η μετάφρασή του σε 8 γλώσσες και η κυκλοφορία του σε όλο το κόσμο, όπως επίσης και οι διθυραμβικές κριτικές από εννέα «σημαντικούς ανθρώπους», Έλληνες και ξένους, μου προξένησαν μεγάλη εντύπωση.

Έτσι, απεφάσισα να διαβάσω το βιβλίο πολύ προσεκτικά. Όμως, όσο προχωρούσα στο διάβασμά του, σχεδόν σαν να έπεφτα από τα σύννεφα.

Το βιβλίο αυτό είναι ένας απόλυτος αφορισμός του Έλληνα και του Ελληνικού Έθνους και μάλιστα, χωρίς καμία ιστορική ή επιστημονική απόδειξη.

Με αξιωματικούς αφορισμούς και στο βάθος, πίσω από τον ορυμαγδό των αφορισμών, ξεφεύγουν και ύμνοι για το Ελληνικό φως, το θανατερό, που λίγοι μπορούν να το κοιτάξουν.

Έτσι απεφάσισα να είμαι και εγώ, ένας ακόμα, που θα μετρηθεί με τον κ. Δήμου, απαντώντας και στα 193 εδάφια του, ένα προς ένα, και στο επίμετρο 2013.

Αυτή την εργασία μου τη δημοσιεύω σ' αυτό το βιβλίο, με την προσδοκία να διαβαστεί από όσο το δυνατόν περισσότερους. Αυτοί ας είναι οι κριτές μας.

Σημειώνω ότι είναι έξω από τις προθέσεις μου η όποια προσπάθεια απαξίωσης του συγγραφέα.

Απορρίπτω όμως τις ιδέες του και θεωρώ ότι κάνουν κακό στον Έλληνα, στην Ελλάδα και στον απανταχού Ελληνισμό.

Με χαρά, θα δεχθώ τον αντίλογό του.

Κορυφαίοι Γερμανοί διανοητές που υμνούν την Ελλάδα,
μεταξύ αμέτρητων μεγίστων όλων των εθνών.

*Η γοητεία της Τέχνης των Ελλήνων συνίσταται
στο ότι η τέχνη τους είναι ανεπανάληπτη*

Marx, θεμελιωτής του Μαρξισμού

Τί θα ήταν ο κόσμος χωρίς εσένα Ελλάς

Muller, μέγας Γερμανός ποιητής

*Δεν υπάρχει Λαός στο κόσμο,
που να έχει προσφέρει τόσα πολλά*

Nietzsche, κορυφαίος Γερμανός φιλόσοφος

*Στην τέχνη μας δεν κάνουμε ούτε βήμα,
αν δεν αναφερθούμε στους Έλληνες*

Wagner, μέγας Γερμανός μουσικοσυνθέτης

Εμείς απλώς μεταφέρουμε τον αγό των ύμνων προς την Ελλάδα αυ-
τών των μεγάλων διανοητών οι οποίοι εκπροσωπούν την άλλη Γερμα-
νία, που την φωτίζει και το Ελληνικό φως.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο αφορισμός αυτός του κ. Δήμου είναι μία απόλυτη βλασφημία.

Ο Άνθρωπος είναι το ανώτατο πλάσμα της δημιουργίας. Ίσως, το φανταχτερότερο πετράδι στο φωτοστέφανο του Σύμπαντος.

Εάν ο Άνθρωπος γεννά εξ' ορισμού δυστυχία, αυτό συνεπάγεται αναίρεση της σοφίας και του αλάνθαστου της δημιουργίας.

Εάν δηλαδή η δυστυχία του Ανθρώπου είναι δομικό στοιχείο της ιδιοσυστασίας του και όχι περιστασιακή ψυχοπνευματική δοκιμασία, τότε ο δημιουργός ευθύνεται για το μεγάλο λάθος.

Αυτή την κατηγορία-αφορισμό, αλλού έμμεσα και αλλού άμεσα, για τον Άνθρωπο γενικώς και απείρως περισσότερο για τον Έλληνα και το Ελληνικό Έθνος, καταθέτει ο συγγραφέας της δυστυχίας.

Έμμεσα, ζητά τον φρονηματισμό του Έλληνα και εάν αυτό είναι αδύνατον, τον αφανισμό του.

Επικαλούμενος το Θεό, εξομολογείται ότι τίποτε πάνω σ' αυτή τη γη δεν αγάπησε, θέτοντας έτσι και πάλι για το Δημιουργό αυτού του κόσμου θέμα «εκθρονισμού» του.

Είναι έπαρση και παραλογισμός ή η έκφραση ενός άλλου κόσμου που αντιπαλεύει την Ανθρώπινη και τη φυσική τάξη;

Ακριβώς σ' αυτό τον παράλογο κόσμο, επιχειρώ να απαντήσω.

Υπάρχουν Έλληνες που προβληματίζονται με τους εαυτούς τους και Έλληνες που δεν προβληματίζονται. Οι σκέψεις αυτές αφορούν περισσότερο τους δεύτερους. Είναι όμως αφιερωμένες στους πρώτους.

Υπάρχουν Έλληνες και μη Έλληνες, που προβληματίζονται με τους εαυτούς τους και τον κόσμο γύρω τους και Έλληνες και μή Έλληνες που δεν προβληματίζονται.

Οι αναλύσεις μου, σε κάθε ένα από τα 193 εδάφια, αλλά και στο επίμετρο 2013 του βιβλίου αυτού, είναι αφιερωμένες σε κάθε Άνθρωπο, ανεξαρτήτως εθνότητας, γιατί πιστεύω ότι αφορά τους πάντες.

Οι πρώτοι, πρέπει πρώτα αυτοί να ενεργοποιηθούν και όλοι οι άλλοι να αφυπνισθούν και να συστρατευθούν.

Όλοι μαζί, πρέπει να ξεσηκωθούν και να μη επιτρέψουν τη σκλαβοποίηση του Ανθρώπου και τη μετάλλαξή του σε ένα πλάσμα άβουλο, υπηρέτη και σκλάβο.

Να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους να καθορίζουν αυτοί τη ζωή τους.

Οι αναλύσεις μου όμως αναφέρονται πρωτίστως σε κάθε Έλληνα. Ειδικότερα όμως στους νέους και στους οποίους αφιερώνω αυτό το βιβλίο.

Θα είμαι ευτυχής εάν συμβάλω, έστω και κατ' ελάχιστον, στην αφύπνιση, στη συνειδητοποίησή τους και στη σύνδεσή τους με ότι οι αιώνες ονομάζουν Ελληνικό θαύμα.

ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΤΩΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Ευτυχία είναι μία ψυχοπνευματική κατάσταση του Ανθρώπου.

Ο Αριστοτέλης διακρίνει την ευτυχία σαν το έπαθλο του δημιουργικού αγώνα, που μας ανατάσσει σαν άτομα και μας καθιστά συντελεστές στην προσπάθεια επίτευξης του κοινού καλού.

Αυτός ο αγώνας υπακούει σε μία ασίγαστη εσωτερική εντολή για την κατάκτηση της ευτυχίας και αρδεύεται από τις αστείρευτες πηγές των ηθικών αξιών, των αρετών και της κοινής λογικής.

Η ικανοποίηση που προκαλούν οι κατώτερες απολαύσεις, η ευμάθεια, η κατάκτηση περισσότερων υλικών αγαθών, επιτυχιών, δόξας και αξιωμάτων, που αποκτήθηκαν πέραν πάσης ηθικής αξίας, δεν οδηγεί στην ευτυχία.

Ευτυχία είναι η αίσθηση ότι είμαστε χρήσιμοι για τον κόσμο.

Hans Christian Andersen, Δανός συγγραφέας

Η μεγαλύτερη ευτυχία στη ζωή
είναι η πεποίθηση ότι μας αγαπούν

Βίκτωρ Ουγκώ

Ευτυχία είναι κάτι, το οποίο όταν
διαιρείται, πολλαπλασιάζεται.

Πάολο Κοέλο. Βραζιλιάνος συγγραφέας

Ευτυχία είναι ένα απλό πράγμα,
απλό και λιτοδίαιτο.
Ένα ποτήρι κρασί, ένα κάστανο,
ένα φτωχικό μαγκαλάκι,
η βουή της θάλασσας,
Τίποτα άλλο.

N. Καζαντζάκης

Ευτυχία είναι η ερωτική πανδαισία, που ακτινοβολείται σε μία ερωτική σχέση ταύτισης, αμοιβαιότητας και αλληλεγγύης δύο ετερόφυλων ανθρώπων. Είναι η θεία ηλεκτρική δόνηση που διαπερνά τους δύο ερωτευμένους. Είναι η αγαλλίαση και η πυροδότηση, που προκαλεί το άγγιγμά τους, η ανάσα τους, το άρωμά τους, το σφιχταγκάλιασμά τους, η μετάγχιση του είναι του ενός μέσα στον άλλον.

Είναι η αίσθηση του ανήκειν στην οικογενειά μας, η αίσθηση της αιωνιότητάς μας, μέσα από τη δημιουργικότητά μας και τους απογόνους μας. Η αίσθηση του ανήκειν στην ομάδα, στην πόλη, στην κοινωνία και στον κόσμο. Η αίσθηση της αποδοχής του έργου μας, της προσπάθειάς μας και της αγάπης, που ανταποδοτικά και πολλαπλασιαστικά μας επιστρέφεται. Χωρίς να την απαιτούμε.

Είναι, τέλος, η ανακάλυψη ότι αυτή η αποδοχή και η αγάπη ελευθερώνει μέσα μας δυνάμεις αστείρευτες, κόσμους όμορφους που μας κάνουν όλο και περισσότερο ανάλαφρους, δοτικούς, δυνατότερους και χρήσιμους.

Δεν οδηγεί η ικανοποίηση των κατωτέρων επιθυμιών μας στην ευτυχία. Αυτή η ικανοποίηση είναι το άνοιγμα της Κερκόπορτας για να εισβάλει μέσα μας η δυστυχία.

Είναι δηλαδή η δυστυχία, η αντίπερα της ευτυχίας ψυχοσωματική κατάσταση του Ανθρώπου.

Είναι η αίσθηση της απαξίας μας και της απόρριψής μας, τόσο από τον εσωτερικό μας κριτή όσο και από τον κοινωνικό μας περίγυρο, των πράξεων και παραλείψεων, των ασύμβατων με τις ενσωματωμένες μέσα μας τάσεις, που μας ωθούν προς την ατομική μας ανάταση και το κοινό καλό.

Δεν παράγει, επομένως, ευτυχία η ικανοποίηση των κατωτέρων επιθυμιών και παθών μας. Παράγει όλο και μεγαλύτερα αχαλίνωτα πάθη και μας καθιστά εξαρτήματα και σκλάβους αυτών των παθών μας. Μας περιθωριοποιεί και μας απομονώνει. Μας καθιστά τρόφιμους της φυλακής της μοναξιάς μας.

Η συνειδητοποίηση της απαξίωσης, της απόρριψης και της μοναξιάς, ίσως αποτελεί τον ορισμό της δυστυχίας.

Γι' αυτό και η δυστυχία βαραίνει εξουθενωτικά, συνθλίβει και τιμωρεί όσους, παρά τη βιολογική και ψυχο-πνευματική τους αρτιότητα, επέλεξαν τον εύκολο δρόμο της κραιπάλης και της ικανοποίησης των παθών τους.

Στα άτομα όμως που η κακή τύχη εφόρτωσε με δυσκολίες και ανεπάρκειες, η Συμπαντική νύηση εμφύτευσε (μέσα τους) δυνάμεις θεϊκές, ικανές να τις υπερβούν και να τις ακυρώσουν. Δυνάμεις, που η ενεργοποίησή τους θα τα καταστήσει άτομα πρότυπα, πρωτοπόρα και ευτυχή.

Αρκεί να το πιστέψουν και να αναπτύξουν μεγαλύτερη προσπάθεια για να στεφανωθούν με το ακόμα πιό φωτεινό στεφάνι της καταξίωσής τους. Να νιώσουν ακόμα πιο ανάλαφρη την αύρα που θα τους ανυψώσει σε ανώτερα επίπεδα επιτυχιών και ευτυχίας, κερδίζοντας την αυτοπεποίθησή τους, την αποδοχή και το σεβασμό της κοινωνίας.

Όσο πιο δύσβατοι είναι οι δρόμοι, όσο πιο φουρτουνιασμένες οι θάλασσες, όσο πιο θανατηφόρες οι Σκύλλες και οι Χάρυβδες, όσο πιο σαγηνευτικές οι Σειρήνες, όσο πιο μικρές οι αντοχές του καραβιού, όσο πιο δύσκολο το ταξίδι, τόσο πιο λαμπερό και ακτινοβόλο θα είναι το στεφάνι του Οδυσσέα, Κυβερνήτη και ΝΙΚΗΤΗ. Τόσο μεγαλύτερη η ευτυχία του στην αγκαλιά της Πηνελόπης του.

Αυτό το μήνυμα εξέπεμψε ο ανυπέροβλητος Όμηρος στην Οδύσειά του.

Αυτό το μήνυμα εκπέμπουν πολλοί άνθρωποι της διπλανής μας πόρτας.

«Η αμάθεια γεννά την οίηση και την θρασύτητα. Μετά ταύτα, την αναισχυντία. Όλα δε τούτα αποκορυφούνται στην ακόλαστον ελευθερίαν, η οποία πρώτον εκδηλώνετε με απείθειαν εις τους άρχοντας, έπειτα με ασέβειαν προς τους γονείς και τους πρεσβυτέρους, δια να καταλήξη εις την ασύστολον παράβασιν των νόμων, και τέλος εις την εσχάτην αδιαφορίαν και περιφρόνησιν προς τους όρκους, τις συνθήκες και προς αυτούς ακόμη τους Θεούς»

Πλάτων στην «Πολιτεία» βιβλίον Η', 562-569, Απόδοσις 1 Πασσά

* * *

«Πεθαίνετε, διότι εσκοτήσατε το πνεύμα
Ενόσω δεν αναστηθή και αναστηλωθή το πνεύμα,
αδύνατον να αρχίση η υπάρχουσα
Ζωντανή Ελλάς»

Περικλής Γιαννόπουλος 1870-1910

Δυστυχία ή ευτυχία να είσαι Έλληνας;

1. Ορίζουμε ως ευτυχία τη (συνήθως προσωρινή) κατάσταση, στην οποία η πραγματικότητα συμπίπτει με τις επιθυμίες μας.

Όχι!. Η Ευτυχία δεν είναι η κατάσταση, στην οποία η πραγματικότητα συμπίπτει με τις επιθυμίες μας.

Ευτυχής είναι εκείνος, που πετυχαίνει να δαμάσει τις επιθυμίες του, τα πάθη του και τις αδυναμίες του, που νιώθει χρήσιμος και δημιουργικός για τον εαυτό του, τους δικούς του και το κοινωνικό σύνολο.

2. Σε αναλογία, δυστυχία πρέπει να είναι η μη σύμπτωση ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα.

Σε αναλογία, επομένως, δυστυχής είναι ο Άνθρωπος, που νιώθει απαξιωμένος, άχρηστος, αντιπαραγωγικός και απορριπτόμενος, από τον ίδιο και τον περίγυρό του.

Δυστυχία δηλαδή, είναι η αποτυχία μας να επιτελέσουμε το καθήκον μας, όπως αυτό επιτάσσεται από τη φύση, το χρέος του πολίτη, του συμμετέχοντος στις δραστηριότητες της πόλης.

3. Με άλλα λόγια, δυστυχία μπορούμε να ονομάσουμε την απόσταση ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα.

Η ευτυχία και η δυστυχία μας, εξαρτώνται από τη συνείδηση της ευθύνης μας, απέναντι στον εαυτόν μας, στον περίγυρό μας και στην πόλη μας και όχι από το μέγεθος, την έκταση και την ποσότητα των εκπληρουμένων ή όχι κατωτέρων επιθυμιών μας. Η κατανάλωση όλο και περισσότερων

κατώτερων επιθυμιών, προκαλεί εθισμό για όλο και μεγαλύτερες απολαύσεις. Η πραγματικότητα δεν ορίζεται. Είναι έννοια διασταλτική. Οι επιθυμίες δεν έχουν όρια. Είναι ακόρεστες.

4. Όσο μεγαλύτερη η απόσταση, τόσο πιο δυστυχημένοι είμαστε.

Εάν, βεβαίως, οι επιθυμίες μας έχουν πρόσημο θετικό, είναι δηλαδή επιθυμίες προσφοράς στο κοινωνικό σύνολο, αναφέρονται στην επιθυμία για γνώση και προσφορά, τότε η εκπλήρωση των επιθυμιών αυτών ενεργεί πολλαπλασιαστικά υπέρ της Ευτυχίας, ενώ οι κατώτερες οδηγούν στην δυστυχία.

5. Η ευτυχία (ή δυστυχία) μας εξαρτάται από το μέγεθος, την ένταση και την ποσότητα των επιθυμιών μας από τη μια μεριά και από τη φύση της πραγματικότητας από την άλλη.

Στην περίπτωση των ευγενών επιθυμιών μας, η εκπλήρωσή τους εισπράττεται από το Εγώ μας και τον περίγυρό μας και ενεργεί υπέρ της ανόδου της αυτοπεποίθησής μας, της προσωπικής και της κοινωνικής ευτυχίας και υπέρ της καταξίωσής μας ως Ανθρώπων, επιτελούντων το χρέος της εξανθρωπισής μας.

Η ποσότητα των όποιων επιθυμιών μας και η πραγματικότητα είναι έννοιες σχετικές. Εξαρτώνται από το αξιακό μας σύστημα και τη συνειδητοποίηση του εαυτού μας και του κόσμου που μας περιβάλλει.

6. Μπορεί να είμαι δυστυχής γιατί έχω υπερβολικές και υπέρμετρες επιθυμίες, που (δίκαια) μένουν ανεκπλήρωτες ή μπορεί πάλι οι επιθυμίες μου να είναι «λογικές» (του μέσου ανθρωπίνου όρου) αλλά η πραγματικότητα να με κατατρέχει (σαν τον Ιώβ). Τότε μιλάμε για κακοτυχία.

Όποιος διακατέχεται από την επιθυμία να απολαύσει, υλικά αγαθά, ηδονές, αναγνώριση, τιμές και διακρίσεις, πάνω από την αξία της προσφοράς του, είναι άτομο προβληματικό και ασύμβατο με τους κανόνες και την τάξη, που η κοινωνία έχει καθιερώσει και αποδέχεται.

Η αδυναμία του ατόμου να απολαύσει τις λεγόμενες λογικές επιθυμίες, σύμφωνα με τα εκάστοτε μέτρα της κοινωνίας, δεν είναι πάντα αποτέλεσμα κακοτυχίας. Στην περίπτωση αυτή, η δημοκρατική πολιτεία θεραπεύει την κακοτυχία, στα πλαίσια των προγραμμάτων κοινωνικής πρόνοιας, αίρουνσα έτσι τις επιπτώσεις της κακοτυχίας στα άτομα αυτά.

Μία ευνομούμενη και Ανθρωποκεντρική πολιτεία, οφείλει να προσφέρει στους πολίτες της ίσους όρους, στην προσπάθειά τους να αναπτύξουν τις δυνατότητές τους, με σκοπό να καταστούν χρήσιμοι στην ολότητα και, μέσα από την κοινή προσφορά, να καθίστανται ολοένα πιο δυνατά τα κοινωνικά δίκτυα.

Στα θέσφατα του βιβλίου της «Δυστυχίας», δεν προβλέπεται αυτή η κοινωνική διάσταση. Είναι παράλειψη; Μάλλον όχι.

7. Έχουμε μια στατιστική έννοια της ευτυχίας. Πιστεύουμε πως ένας άνθρωπος, με «λογικές» επιθυμίες, θα πρέπει να έχει σε ίσο βαθμό επιτυχίες και απογοητεύσεις. (Απόδειξη: οι εκφράσεις «θα γυρίσει η τύχη», «θα γυρίσει ο τροχός» κτλ.).

Η ευτυχία και η δυστυχία δεν είναι στατιστικά μεγέθη. Είναι δείκτες και ροπές που καταγράφουν την απόκλιση από τη φυσική επιταγή να ενεργούμε υπέρ της πόλης, υπέρ της προς τα άνω ανέλιξής μας. Εξαρτώνται από τον Αγώνα μας για την πνευματική και ηθική καταξίωσή μας.

Η στατιστική κατανομή των καλών και κακών στιγμών μας, μπορεί να αναφέρεται στον αριθμητικό μέσο όρο, στη θετική ή αρνητική προσφορά, όχι όμως στην κατανομή της

απόλαυσης των επιθυμιών μας. Μιά τέτοια προσέγγιση, καθιστά τον Άνθρωπο σύστημα αισθητήρων απόλαυσης και όχι τρισυπόστατο ον, προορισμένο να αναπτύξει τη νοητική και ηθική του υπόσταση.

Τον καθιστά ον κατώτερο από το ζώον, διότι το μεν ζώον ενεργεί με βάση το εμφυτευμένο εντός του ένστικτο, πρόγραμμα της δημιουργίας, ενώ ο Άνθρωπος διαθέτει Ελεύθερη βούληση.

Μπορεί δηλαδή να αρνηθεί τη φυσική τάξη, τους νόμους της και την Ανθρώπινη προοπτική και να καταστεί μηχανή καταστροφής της.

Αντίθετα, μπορεί να αποτινάξει τα πάθη του και να ανελιχθεί σε ανώτερα επίπεδα συνειδητοποίησης.

Αυτές οι δύο τάσεις, αντιπαλεύουν και η πάλη αυτή διαιωνίζεται επ' άπειρον.

8. Ωστόσο η ζωή δεν επιβεβαιώνει αυτή τη σκέψη. Συνήθως, αυτοί που έχουν έντονες και πολλές επιθυμίες, ικανοποιούν περισσότερες απ' όσους έχουν λίγες και ταπεινές. Μόνο που η αχόρταγη φύση των πρώτων σπάνια τους επιτρέπει να αισθανθούν την κατάσταση της ισορροπίας που ονομάζουμε ευτυχία.

Όλες οι επιθυμίες, στις οποίες αναφέρεται ο συγγραφέας, είναι βιοτικές και ταπεινές. Δεν αναφέρεται μέχρι τώρα και σε ευγενείς επιθυμίες.

Και ενώ σ' αυτή την παράγραφο υπονοεί κάποιο ζυγό για να μετρήσει την κατάσταση ισορροπίας μεταξύ τους, δεν παρατηρείται η εναπόθεση στον άλλο υποδοχέα του ζυγού κάποιων ευγενών επιθυμιών και πράξεων.

Ομιλεί μόνο για την αχόρταγη φύση των ταπεινών επιθυμιών και έτσι υπονοεί ότι το ισοζύγιο του ζυγοστάτη, είναι μόνιμα αρνητικό, δηλαδή αιώνια δυστυχία για τον Άνθρωπο και ακόμα μεγαλύτερη για τον Έλληνα, όπως καταθέτει παρακάτω.

9. Η απόσταση που ονομάσαμε δυστυχία λειτουργεί θετικά και αρνητικά. Δεν έχω αυτά που επιθυμώ ή έχω κάτι που δεν το επιθυμώ (π.χ. μια αρρώστια).

Η απόσταση από την πραγματικότητα, δηλαδή το μέτρο της πραγματοποίησης των προς απόλαυση επιθυμιών μας, λειτουργεί για τον συγγραφέα θετικά ή αρνητικά, ως προς την ποσότητα της δυστυχίας που παράγει. Της προσδίδει δηλαδή μία καθαρά ταξική διάσταση και για την ασφαλέστερη κατανόηση, επισημαίνει προσθετικά ότι η συνταγή της ευτυχίας είναι ανάλογη με τη δυνατότητα μείωσης των προς απόλαυση επιθυμιών μας. Τη βλέπει στα πλαίσια ενός μηχανισμού οικονομικής ή άλλης δυνατότητας, που επιτρέπει ή όχι την εξαγορά των προς απόλαυση επιθυμιών μας.

Αλλά η καταπολέμηση των παθών, των αδυναμιών και της ροπής προς απόλαυση, προϋποθέτει την ενδυνάμωση του αξιόλογου μας συστήματος, της μόνης δύναμης που μας καθιστά νικητές, παραγωγικούς και ικανούς για δημιουργία, άρα και ευτυχείς. Η θεραπεία μιάς αρρώστειας ή μιάς κακοτυχίας, που είναι ανεξάρτητες από τις δικές μας δυνάμεις, πρέπει να αντιμετωπίζονται στα πλαίσια μιάς Ανθρωποκεντρικά οργανωμένης αλληλεγγύης της πολιτείας, αλλά και της επιστράτευσης από τον πάσχοντα, ακόμα μεγαλύτερης πίστης για ζωή και δημιουργία.

10. Όσοι δίνουν «συνταγές ευτυχίας» προσπαθούν συνήθως να τροποποιήσουν ή να μειώσουν τις επιθυμίες – μιά και δεν είναι εύκολο να επηρεάσουν την πραγματικότητα. Φυσικά, όσο λιγότερες επιθυμίες έχουμε τόσο λιγότερο κινδυνεύουμε να απογοητευτούμε και να πονέσουμε.

Η μείωση των αλόγιστων επιθυμιών μας προς απόλαυση υλικών αγαθών, ηδονών, τιμών και αναγνώρισης, είναι αδύνατη, εάν ο Άνθρωπος δεν αναπτύξει τις άλλες διαστάσεις της υπόστασής του, την πνευματική και την ηθική.

Μέσα από τη γνώση του εαυτού του και του περιβάλλο-

ντος κόσμου, πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι η ευτυχία προϋποθέτει την όλο και μεγαλύτερη γνώση, την όλο και μεγαλύτερη προσφορά προς την ολότητα.

Η αίσθηση της προσφοράς και της αλληλεγγύης, αυτόματα αναιρούν τη ροπή για αλόγιστες επιθυμίες, ανατάσσουν την αυτοεκτίμησή μας και την αυτοπεποίθησή μας και ενεργούν σαν πολλαπλασιαστές της δημιουργικότητάς μας.

Αυτή η εσωτερική αίσθηση, ακτινοβολούσα προς τα έξω, εισπράττεται από την κοινωνία και επιστρέφεται επίσης πολλαπλασιαστικά ως αναγνώριση, τιμή και επιβεβαίωση της αξίας μας.

Ο πατέρας της καθιέρωσης της σεισμικής κλίμακας, ο επιφανής σεισμολόγος Ρίχτερ, θεωρεί την αγάπη σαν βασικό ζήτημα της ευτυχισμένης ζωής, ορίζοντάς το με την παρακάτω πρόταση:

Εάν η ζωή του Ανθρώπου διαρκούσε 2.5 λεπτά, στο πρώτο λεπτό χαμογελά (αίσθηση ευτυχίας), στο δεύτερο λεπτό κλαίει (δυστυχία), ενώ στο μισό υπόλοιπο λεπτό, πριν την εκπνοή της ψυχής του, νιώθει την έλλειψη της αγάπης και την πίκρα, γιατί δεν αγάπησε για να αγαπηθεί.

Αυτή είναι η συνταγή της ευτυχίας. Και αυτή θα τη βρείτε στον πυρήνα της Ελληνικής κοσμοαντίληψης, της Ανθρωποκεντρικής διάστασης της φιλοσοφίας των προγόνων μας. Αυτή την αντίληψη, όσο και αν προσπαθήσει ο αναγνώστης, δεν θα τη συναντήσει σε κανένα από τα 193 εδάφια. ΓΙΑΤΙ;

11. Το επόμενο βήμα είναι η σκέψη του Βούδα, που διδάσκει την κατάργηση της επιθυμίας ως σίγουρο αντίδοτο στη δυστυχία. (Ακόμη αποτελεσματικότερα: την κατάργηση της πηγής κάθε επιθυμίας – του Εγώ).

Η αναφορά στη σκέψη του Βούδα θα ήταν επαινετή, εάν, πέραν από την κατάργηση της επιθυμίας, παρέπεμπε στη δι-

δασκαλία του μεγάλου διανοητή και στο αξιακό σύστημα που διδάσκει.

Γιατί όμως δεν το επιχειρείτε;

12. Στα ζώα, το άνοιγμα ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα είναι ελάχιστο. Οι βασικές επιδιώξεις του ζώου καλύπτονται από τις δυνατότητες που υπάρχουν γύρω του. Είναι απόλυτα προσαρμοσμένο στο περιβάλλον του.

Στα ζώα, το άνοιγμα ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα, δεν είναι απλώς ελάχιστον.

Η εκπλήρωση των επιθυμιών των ζώων δεν εξαρτάται από κάποια δική τους βούληση. Έχει σχέση με την επάρκεια που υπάρχει στη φύση, τους κλιματολογικούς παράγοντες και εν γένει από παραμέτρους ανεξάρτητους από τον όποιο δικό τους προγραμματισμό και θέληση.

Είναι, όπως ο ίδιος ο συγγραφέας σημειώνει, απόλυτα προσαρμοσμένη στο περιβάλλον τους.

13. Είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς για ευτυχημένα και δυστυχημένα ζώα – μια και δεν πρέπει να υπάρχει μέσα τους η ένταση ανάμεσα στους δύο (ανθρώπινους) πόλους. Κάτι όμως μου λέει ότι τα πετεινά του ουρανού πρέπει να είναι ευτυχημένα.

Για το λόγο αυτό, η έννοια της δυστυχίας και της ευτυχίας για τα ζώα, είναι άλλης τάξεως από εκείνη που αναφέρεται στον Άνθρωπο.

Στην ανάγκη σύγκρισης των ζώων με τους Ανθρώπους, επικαλείται τους δύο Ανθρώπινους πόλους και ξεχνά τον τρίτον, που είναι η ψυχή. Δεν αναφέρεται σ' αυτούς μέχρι αυτή τη στιγμή. Γιατί;

Τα φυτικά και έμβια όντα, δεν είναι δυστυχή. Ούτε όμως και ευτυχή. Η ευτυχία του Ανθρώπου είναι το ζητούμενο. Ένας ατέρμονης προσπάθειας αγώνας προσφοράς, σαν αποτέλεσμα όμως προσωπικής βούλησης και επιλογής.

14. Αντίθετα με τα ζώα, ο Άνθρωπος έχει επιθυμίες «θέσει και φύσει» μη εκπληρώσιμες. Λαχταράει την αθανασία. Ενώ το μόνο σίγουρο που ξέρει για το μέλλον είναι πως κάποτε θα πεθάνει.

Ομιλεί για τη λαχτάρα του Ανθρώπου για την Αθανασία και προσδιορίζει τον Άνθρωπο ως το ζώον που επιθυμεί πάντα περισσότερα απ' όσα φτάνει. Υποδηλώνει δηλαδή, τη ζωώδη υπόστασή του και μόνον αυτή, που έχει όμως μέσα του εμφυτευμένη και τη λαχτάρα της υπέρμετρης απόλαυσης. Υπονοεί δηλαδή ότι είναι εκ φύσεως δυστυχής.

15. Θα μπορούσαμε να ορίσουμε τον άνθρωπο ως το ζώο που επιθυμεί πάντα περισσότερα απ' όσα φτάνει. Το απροσάρμοστο ζώο. Θα μπορούσαμε, με άλλα λόγια, να ορίσουμε τον άνθρωπο ως το ον που φέρνει τη δυστυχία – εγγενή– μέσα του.

Αλλά γιατί τόσομισάνθρωπη προσέγγιση; Γιατί δεν φτάνει στη σκέψη σας ότι αυτή η ακόρεστη δίψα, δεν αφορά μόνο την επιθυμία της απόλαυσης αλλά και την ασίγαστη επιθυμία του να υπερβεί τα όριά του, να κατακτήσει ανώτερα επίπεδα συνειδητοποίησης; Αυτή είναι η διαφορά του Ανθρώπου από το ζώο. Εσείς όμως τον ταυτίζετε με το ζώο.

Ο Άνθρωπος έχει μέσα του και τις δύο τάσεις. Την τάση που τον οδηγεί στη ζωώδη φύση του και την άλλη τάση, που τον οδηγεί στην εξανθρώπισή του.

16. Ή πάλι θα μπορούσαμε να ορίσουμε τον άνθρωπο ως το τραγικό ζώο. Γιατί τι άλλο είναι η τραγωδία παρά η αγωνιστική βίωση της διάστασης ανάμεσα στον άνθρωπο και τον κόσμο;

Και ενώ σας ξεφεύγει η φράση: «η Ανθρώπινη τραγωδία για μια αγωνιστική βίωση της διάστασης ανάμεσα στον Άνθρωπο και στον κόσμο», επανέρχεσθε στις αποκλειστικά ζω-

ώδεις επιθυμίες του, στερώντας τον από κάθε ανθρώπινο στοιχείο.

17. Όσο πιο άνθρωπος είναι κανείς, όσο περισσότερο ποθεί και ζητά, τόσο μεγαλύτερο χάσκει το άνοιγμα. Κι αν είναι ήρωας, πολεμάει και χάνεται. Κι αν είναι καλλιτέχνης, προσπαθεί να γεμίσει το άνοιγμα με μορφές.

Όσο πιο Άνθρωπος είναι κανείς, όσο περισσότερο ποθεί και ζητά, τόσο μεγαλύτερο χάσκει το άνοιγμα. Αν ο συγγραφέας, μ' αυτή την παράγραφο, δεν αναφερόταν και μάλιστα αποκλειστικά στις ταπεινές επιθυμίες του Ανθρώπου, θα είχε δίκιο.

Αν όμως αυτή η παράγραφος, αναφέρεται στον Άνθρωπο που αγωνιά ν' ανέβει, στον όλο και περισσότερο συνειδητοποιημένο, που κατακτά όλο και περισσότερη γνώση και όλο και περισσότερους βαθμούς Ελευθερίας, πάντα το άνοιγμα θα είναι αγεφύρωτο.

Ο Ήρωας θα πολεμάει, δεν θα χάνεται και ο καλλιτέχνης δεν θα προσπαθεί να γεμίσει το άνοιγμα με μορφές. Θα κυνηγάει το καλλίτερο. Ο Ήρωας θα ανταλλάσσει το πολυτιμότερο αγαθό, τη ζωή του, με ένα υπέρτατο ιδανικό, την Ελευθερία και ο καλλιτέχνης θα προσπαθεί να αποτυπώσει την τελειότητα.

18. Αν ο άνθρωπος, ως άνθρωπος, φέρνει μέσα του τη δυστυχία, ορισμένες κατηγορίες ανθρώπων έχουν μεγαλύτερη προδιάθεση σ' αυτήν. Ακόμη και ορισμένες εθνότητες. Ανάμεσα σ' αυτές, σίγουρα, οι Έλληνες. Οι νεο-Έλληνες.

Η ενότητα αυτή αναδύει άμετρο μίσος για τον Άνθρωπο και πολύ μεγαλύτερο μίσος για τον Έλληνα και το Ελληνικό Έθνος.

Με μία αλληλουχία, δήθεν γενικών αφορισμών, προκαλεί στον αναγνώστη αυθαίρετους συνειρμούς, επιβεβαιώνοντας ότι ορισμένες κατηγορίες ανθρώπων έχουν μεγαλύτερη προ-

διάθεση προς τη δυστυχία. Τις κατηγορίες αυτές τις αναγορεύει σε εθνότητες για να συνδέσει, συνειρμικά, την προδιάθεση με τη φυλετική ιδιосυστασία και να καταλήξει στη διαπίστωση ότι ανάμεσα σ' αυτές τις κατηγορίες είναι σίγουρα οι Έλληνες και εμφαντικά οι νεο-Έλληνες.

Οι Αρχαίοι Έλληνες δεν αμφισβητούνται. Είναι άλλωστε παρελθόν.

Οι νεο-Έλληνες όμως πρέπει να εκλείψουν.

19. Θέση αυτού του βιβλίου είναι πως ο νεο-Έλληνας, λόγω ιστορίας, κληρονομικότητας και χαρακτήρα, παρουσιάζει μεγαλύτερο άνοιγμα ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα, από τον μέσο όρο των άλλων ανθρώπων.

Στην ενότητα αυτή, ο συγγραφέας καταμαρτυρεί και καταθέτει την αξιωματική του θέση ότι ο νεο-Έλληνας, λόγω ιστορίας, κληρονομικότητας και χαρακτήρα, παρουσιάζει μεγαλύτερο άνοιγμα ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα από το μέσο όρο των άλλων Ανθρώπων.

Μιά ακόμα επίθεση και μάλιστα απόρριψης ολόκληρης της φυλής για ελαττώματα απαξιωτικά, που διεμόρφωσαν, λόγω ιστορίας, κληρονομικότητας και χαρακτήρα, τον σύγχρονο κακό Έλληνα.

Τα έθνη κουβαλάνε, καθ' όλη την ιστορική τους διαδρομή, φορτία που τα βαραίνουν και προσφορά προς την Ανθρωπότητα, που τα προσδιορίζει και τα καταξιώνει. Το Ελληνικό Έθνος δεν βαρύνεται με παγκόσμιες καταστροφές ενώ, αντίθετα, έχει υποστεί τεράστιες γενοκτονίες, σκλαβιά πολλών αιώνων και πολιτιστικές λεηλασίες.

Είναι το μόνο Έθνος, που οι κατακτημένοι από αυτό Λαοί, σεμνύνονται ότι από τις χώρες τους πέρασαν οι Έλληνες, που τους ευεργέτησαν με τον πολιτισμό τους, που υπερηφανεύονται ότι είναι κληρονόμοι των κατακτητών τους.

Το ίδιο σεμνύεται ολόκληρη η Ανθρωπότης ότι ο Προμηθέας, ο Λεωνίδας και οι μεγάλοι Έλληνες διανοητές, οι

πρώτοι ηνίοχοι του άρματος της Γνώσης και οι μάρτυρες της Ελευθερίας, είναι οι δάσκαλοί τους.

Το ίδιο οι δικοί τους εθνικοί διανοητές, μαθητές των μεγάλων Ελλήνων, δασκάλων και ταγών του κόσμου.

Η Ελληνική μυθολογία διδάσκεται στα σχολεία ολόκληρου του πλανήτη και αναδύει μεγαλείο, ισότητα, αλληλεγγύη, αλήθεια και Ελευθερία.

Η κλασική Ελλάδα, μέσα από τη φιλοσοφία, τις Τέχνες και τα ακτινοβολούντα μνημεία της, έστω και σε ερείπια, αναδεικνύουν την πιο αληθινή κοσμοαντίληψη και προσφέρουν στην Ανθρωπότητα την πλέον αισιόδοξη προοπτική της ζωής.

Είναι η Ελλάδα ο αιώνιος πόλος εκπομπής φωτός, που οι δυνάμεις του σκότους αντιπαλεύουν από την αυγή του Ανθρώπου.

Η διαχρονικότητα της προσφοράς του Ελληνικού Έθνους είναι και η απόλυτη πιστοποίηση της ιστορικής συνέχειας αυτής της φυλής και το άσβεστο μεγαλείο του.

Το Βυζάντιο και η διάχυση του Ελληνικού πνεύματος σε όλο το κόσμο, πέρασε τα εθνικά όρια και απέκτησε οικουμενική διάσταση. Ανήκουν στον κόσμο.

Η Εθνική παλιγγενεσία, το πνεύμα του Ρήγα Φεραίου και η Αντίσταση κατά του Ναζισμού, έχουν επικαιροποιήσει το Αρχαίο Ελληνικό θαύμα στον σύγχρονο κόσμο.

Η Ελληνική γλώσσα αρδεύει και φωτίζει όλες τις μεγάλες σύγχρονες γλώσσες και η δημοκρατία, έστω λαβωμένη από τους εχθρούς του Ανθρώπου, κρατά άσβεστο το καντήλι της Γνώσης.

Αναμένεται ο νέος Ηρακλής να Ελευθερώσει τον Εσταυρωμένο Προμηθέα, φορέα φωτός, για να ξαναφωτίσει το δρόμο του Ανθρώπου.

20. Αν δηλαδή το να είσαι άνθρωπος σημαίνει ήδη τη βεβαιότητα ενός ποσού δυστυχίας – το να είσαι Έλληνας προοιωνίζει μια μεγαλύτερη δόση.

Οχι! Το να είσαι Άνθρωπος δεν σημαίνει εξ' ορισμού τη βεβαιότητά σου ότι σε βαραινεί ένα «ποσόν» δυστυχίας.

Κατά μείζονα λόγο, είναι ύβρις να υποστηρίζει κανείς, ότι το να είσαι Έλληνας προοιωνίζει ότι σε βαραίνει μεγαλύτερο ποσό δυστυχίας.

Είναι εσχάτη ύβρις να οδηγείς τον αναγνώστη σου, μέσα από χωρίς ειρμό ψευδοεπιχειρήματα, παράλογους συνειρμούς και λεκτικούς ακροβατισμούς, στην αμφισβήτηση και απόρριψη ενός μεγάλου Λαού και Οικουμενικού Έθνους.

Ο Άνθρωπος, που κατεβαίνει τη σκάλα της απαξίωσης, είναι φορέας δυστυχίας. Εκείνος όμως που ανεβαίνει, αιμάσων, το Γολγοθά της ανόδου, κερδίζει την Ελευθερία του.

Εάν, κ. Δήμου, εστιάζετε την κριτική σας στον Έλληνα πολίτη του σύγχρονου, μετά το 1821, κράτους, θα έπρεπε να συμπεριλάβετε στην προβληματική σας το γεγονός ότι το κράτος αυτό δεν ολοκλήρωσε ποτέ την ανεξαρτησία του.

Παραμένει προτεκτοράτο: Βαυαρικό, Αγγλικό, Γαλλικό, Αμερικανικό, Γερμανικό κλπ.

Θα έπρεπε να διακρίνετε τον υπόδουλο, σκλαβοποιημένο, λοβοτομημένο και στρατολογημένο υπήκοο αυτού του προτεκτεράτου και τον συνειδητοποιημένο Έλληνα, φορέα και εκφραστή του Ελληνικού Έθνους.

Άλλο είναι δηλαδή ο Έλληνας και το Ελληνικό Έθνος και άλλο το κράτος προτεκτοράτο. Είναι άλλο επίσης οι Εφιάλτες και οι εξωνημένοι, που βάλθηκαν να κόψουν τις ρίζες του Λαού μας από το παρελθόν του για να μη νιώθουν ότι τους ανήκει η χώρα τους και η ανεπανάληπτη κληρονομιά των προγόνων τους.

Άλλο οι Έλληνες και άλλο οι δυνάστες τους γενίτσαροι του Μέττερνιχ και των Οθωμανών, εξωνημένοι του Πάπα, μισθοφόροι των Σταυροφόρων, που προσπαθούν, από το Βυζάντιο μέχρι σήμερα, να αφανίσουν αυτή τη φωτεινή φυλή, χωρίς, βεβαίως, να το επιτυγχάνουν στους αιώνες.

Που αποσιωπούν από τις νεότερες γενιές την τραγωδία της ίδρυσης του «Ελληνικού» Βαυαρικού προτεκτοράτου, που δολοφόνησε τον Καποδίστρια, οπλίζοντας το χέρι Έλληνα πατριώτη.

Που κατεδίκασε σε θάνατο τον Κολοκοτρώνη, αναγκάζοντας, με προτεταμένα τα όπλα, τους Τερτσέτη και Πολυζωΐδη εις παραίτηση εντός της αιθούσης συνεδριάσεων του δικαστηρίου και αναγορεύοντας τα Βαυαρικά κατακάθια σε δικαστές, που υπέγραψαν την καταδίκη του Ελευθερωτή του γένους.

Που αποσιωπούν από τις νεότερες γενιές την τραγωδία του Ελληνισμού του Πόντου και της Μικράς Ασίας, με διευθύνουσα την ορχήστρα των δολοφόνων τη Γερμανία και πρώτα βιολιά τους λοιπούς πολιτισμένους, κατ' όνομα συμμάχους μας. Που αποσιωπούν το Έπος του 1940-41 και την Εθνική μας Αντίσταση.

Η Ελλάδα και οι Έλληνες, πριν 70 χρόνια, ζωντάνεψαν το Λεωνίδα και τις Θερμοπύλες κατά των NAZI, γράφοντας την εποποιία κατά των κατακτητών και το πάνω και πάλι από τα Ανθρώπινα μέτρα θαύμα της Εθνικής Αντίστασης.

Και αντί να παρακαθήσουν στο τραπέζι της Νίκης, μαζί με τους «Συμμάχους», μεθοδεύθηκε το έγκλημα του Εμφυλίου και του διχασμού, που ταλανίζει το Λαό μας μέχρι σήμερα.

Οι νεκροί μας, συμπεριλαμβανομένων και των παράπλευρων απωλειών, μέχρι το τέλος του Εμφυλίου και του Εθνικού Διχασμού, φτάνουν ίσως τους 1.300.000. Και οι μετανάστες σε όλα τα σημεία της υδρογείου, είναι άλλοι τόσοι.

Ο ανθός του Λαού μας θάφτηκε κάτω από το χώμα και σκορπίστηκε στις εσχατιές του πλανήτη. Και οι «Σύμμαχοί μας», με το Σχέδιο Μάρσαλ, μεθόδευσαν τη νέα τάξη των τραπεζιτών, των βιομηχάνων, της ελίτ του πλούτου και της πολιτικής, της Διοίκησης και των θεσμών.

Οι κουκουλοφόροι συνεργάτες των Γερμανών, δεν λογοδότησαν. Έγιναν η άρχουσα τάξη.

Έκρυψαν τους αγκυλωτούς σταυρούς κάτω από την αστερόεσσα και την ταπεινωμένη γαλανόλευκη.

Ο Λαός μας διχάστηκε σε μιάσματα και Εθνικόφρονες και αναγκάστηκε να δεχθεί ότι το Εθνικό δεν είναι το αληθές, αλλά το Αμερικανικό, το Συμμαχικό και τώρα το Γερμανικό.

Αυτός ο εσμός των Ελληνοφώνων εξορκίζει από τα σχολεία μας τη γλώσσα μας, την ιστορία μας, την κλασική μας κληρονομιά. Σήμερα έθεσε υπό διωγμό την πίστη μας στην Πατρίδα.

Έτσι καταρράκωσε την Εθνική μας αυτοπεποίθηση και έθεσε σε πλήρη δράση το σχέδιο αποελληνοποίησης, φτωχοποίησης και σκλαβοποίησης του Λαού μας, στο όνομα της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

Τώρα, που παρά την αιμορραγία των εξοπλισμών που μας επέβαλαν οι «Σύμμαχοι», την κραιπάλη της μίζας, το σαράκι του πελατειακού οργίου και την ηθική κατάπτωση, στην οποία μας οδήγησαν, ο Λαός μας κατόρθωσε να ανθίσει και πάλι.

Η νέα γενιά, με σπουδές στα καλλίτερα πανεπιστήμια του κόσμου. Μία διασπορά, ηγεμονεύουσα σε όλες της χώρες που την υποδέχθηκαν. Μία ιδιωτική οικονομία, ανθούσα, ήταν έτοιμη να αποκαταστήσει τη Δημοκρατία και να οδηγήσει την Ελλάδα και τους Έλληνες σε ένα καλλίτερο μέλλον.

Σηκώθηκε όμως και πάλι ο λίβας.

Γύρισε με άλλο προσωπίο το Ναζιστικό τέρας και κατακαίει, σκορπίζει και κατασπαράσσει τους ανθούς μας, τα παιδιά μας.

Ίσως η συντελούμενη γενοκτονία του λαού και του Ελληνικού Έθνους, να είναι η περισσότερο καταστρεπτική στην ιστορία.

Και οι Ελληνόφωνοι του κομματικού συστήματος, οι ληστές και οι ακρίδες, που απομυζούν τον κρατικό πλούτο η ελίτ της οικονομίας και του Ακαδημαϊκού κόσμου, σφυρίζουν αδιάφοροι. Κυβερνήσεις κατοχικές, υποκρίνονται ότι αντιπροσωπεύουν το Λαό. Οι δολοφόνοι θέλουν να θάψουν τους σωρούς των θυμάτων τους και να διαχειριστούν τα ράκη του Έθνους.

Οι λεγόμενες προοδευτικές δυνάμεις, βαφτίζουν το Βίαιο εποικισμό της λαθρομετανάστευσης σε επιχείρηση προσφοράς προς τα εκατομμύρια θύματα των δολοφόνων μας.

Οι εγγονοί των NAZI, που ευθύνονται για το αιματοκύλισμα του κόσμου, για 72,5 εκατομμύρια νεκρούς και τα συ-

ντρίμια δύο πολέμων, ξαναγυρίζουν για να πάρουν ότι οι Έλληνες και οι άλλοι λαοί, δεν τους επέτρεψαν να πάρουν στους δύο Παγκόσμιους πολέμους.

Οι Νέο-ΝΑΖΙ, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, αρνούνται να πληρώσουν στους Έλληνες και μόνο σ' αυτούς, τα αναγκαστικά δάνεια και τις πολεμικές αποζημιώσεις.

Και όμως, οι Ελληνόφωνες Κυβερνήσεις μας σιγοτραγουδούν στους ρυθμούς της κας. Μέρκελ και οι εργολάβοι του ανθελληνισμού προσπαθούν να απωθήσουν στη λήθη κάθε τι Ελληνικό.

Κάποιοι κάνουν κάτι ακόμα πιό δαιμονικό. Προσπαθούν να καταδικάσουν το πιο φωτεινό Έθνος, ευεργέτη του κόσμου μας, ως φορέα της μεγαλύτερης δυστυχίας στην Ανθρώπινη ιστορία.

Και, βεβαίως, να το καταστήσουν ένοχο και υπεύθυνο για τα δεινά του κόσμου, τράγο αποδιοπομπαίο, αίροντα τις αμαρτίες, που πρέπει να οδηγηθεί εις το πυρ το εξώτερον. Αυτό είναι ΜΕΓΑ διεθνές έγκλημα και έγκλημα καθοσιώσεως για τους Έλληνες Εφιάλτες.

21. Μιλάμε για τη «δυστυχία του να είσαι Έλληνας»

Όταν λέμε Έλληνα, εννοούμε τον φορέα της Ελληνικής περι τον κόσμο αντίληψης.

Ο Ελληνικός Λαός, αυτή τη λυσσαλέα επίθεση την έχει δεχθεί πολλές φορές στην πολυχιλιετή ιστορία του.

Είναι η Ελλάδα ο άλλος πόλος, ο Ανθρωποκεντρικός, απέναντι πάντα στον άλλο κόσμο των περιούσιων, των πεφωτισμένων αρχόντων του σκότους.

Η μοίρα του είναι να αιμορραγεί αλλά να Νικά, να επιβεβαιώνεται και να προχωρά.

Αυτό είναι καταγεγραμμένο στη συλλογική συνείδηση της Ανθρωπότητας και βαθιά γραμμένος φυσικός νόμος στη συμπαντική μνήμη.

Όσο και εάν εσείς διαλαλείτε την αξιωματική σας βεβαιότητα ότι είναι «δυστυχία του να είσαι Έλληνας», η Ανθρωπο-

κεντρική κοσμοαντίληψη θα είναι φορέας της Αλήθειας, φορέας της ελπίδας του Ανθρώπου και το όχημά του για την κατάκτηση της Ελευθερίας, που είναι και το υπέρτατο επίπεδο της ευτυχίας.

Το να είσαι ΑΝΘΡΩΠΟΣ, δεν είναι δυστυχία.

Αντίθετα, είναι πρόκληση, υπέρτατη πρόκληση και αγαθή τύχη.

Είναι το όχημα, που οδηγεί στην εξανθρώπιση και στην Αθανασία, μέσω της δημιουργίας. Αρκεί, βεβαίως, να βιώσεις, μέσω της παιδείας, αυτή την πρόκληση.

Η Ελληνική κοσμοαντίληψη είναι ο ΟΔΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ.

Προσφέρει το όχημα και τους κωδικούς για το ταξίδι της κατανόησης της Ανθρώπινης αποστολής και της προοπτικής της.

Το να νοιώθεις Έλληνας, προϋποθέτει ότι, ο στόχος της ευτυχίας είναι στοιχείο εμφυτευμένο στην ιδιοσυστασία σου.

Ενώ, η γνώση και το ψυχικό κάλλος, ήσαν και είναι τα κορυφαία χαρακτηριστικά της ελληνικής σκέψης, του μόνου δρόμου για να φθάσει ο άνθρωπος, εις το ομοιούσθαι Θεώ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΕΡΒΟΛΗ

Ο υλικός, ο έμβιος και ο φυσικός κόσμος, τα δύο πρώτα επίπεδα της δημιουργίας, δεν διαθέτουν Ελεύθερη Βούληση, συνείδηση και ψυχή.

Διαθέτουν μόνον εμφυτευμένες, αυστηρά δεδομένες, δυνάμεις αμοιβαιότητας και αλληλεγγύης, που τους επιτρέπουν να επιβιώνουν, να διαιωνίζονται και να συμμετέχουν στην ισορροπία, στην επιβίωση και στη διαιώνιση σύμπαντος του Αστρικού και του γήινου συστήματος. Ενεργούν δηλαδή, όχι γιατί το επιλέγουν αλλά γιατί έτσι το όρισε ο Δημιουργός. Κινούνται εντός προδιαγεγραμμένου κύκλου και δρουν με βάση τον αιώνια ρυθμισμένο κώδικα, στερούμενα πάσης δικής τους επιλογής.

Ο Άνθρωπος όμως διαθέτει, πέραν αυτών των δυνάμεων, Ελεύθερη Βούληση και ψυχή. Έχει το προνόμιο, την ευλογία, ή την κατάρρα να σπάξει τα εκάστοτε όριά του και να τα επεκτείνει ο ίδιος. Να δέχεται τους πατρικούς νόμους ή να τους αμφισβητεί, ορίζοντας τη δική του τάξη, ανελισσόμενος προς τα άνω ή καταπίπτων στο θάνατο.

Η υπέρβαση των ορίων του μπορεί να τον οδηγήσει προς τα άνω, στη δόξα του, ή προς τα κάτω, στο θάνατό του.

Ιδού η πρόκληση.

Ο Ν. Καζαντζάκης γράφει στην *Άσκητική του*: «Ένα μονάχα λαχταρίζω: Να συλλάβω τι κρύβεται πίσω από τα φαινόμενα, τι είναι το μυστήριο που με γεννάει και με σκοτώνει κι αν πίσω από την ορατή ακατάπαυτη ροή του κόσμου κρύβεται μια αόρατη ασάλευτη παρουσία».

Δεν θα μπορούσε κανείς να εκφράσει με καλλίτερο τρόπο την Ελληνική υπερβολή, την ακόρεστη ανάγκη για αναζήτηση κάθε ύπαρξης και νόμου, πέρα από τα ορατά.

Στο κεφάλαιο όμως της Ελληνικής υπερβολής, ο κ. Δήμου περί άλλα ομιλεί, τα ταπεινά και ερεβώδη πάθη. Και ασχολείται με τον απαίδευτο Άνθρωπο ή καλλίτερα τον ενεργούντα, με περιορισμένη αντίληψη του γύρω του κόσμου, τον ρέποντα προς την ικανοποίηση των ταπεινών παθών του, τον στερούμενο πάσης ευγενούς επιθυμίας. Τον ταυτίζει με τον Έλληνα γενικώς και το Ελληνικό Έθνος, με σκοπό τη μεγαλύτερη δυνατή ταπείνωση του Έλληνα και του Ελληνικού Έθνους.

Αλλά:

*«Όταν η ψυχή είναι γεμάτη σκοτάδι,
γεννιέται μέσα της η αμαρτία.*

*Δεν είναι ένοχος εκείνος που κατεργάστηκε την αμαρτία
αλλά εκείνος που κατεργάστηκε το σκοτάδι.»*

Η παραπάνω ρήση του Βίκτωρος Ουγκώ
είναι η μαρτυρία για τους ενόχους
της παρακμής και της έκπτωσης του Ανθρώπου.
Δεν φταίνε δηλαδή οι Λαοί αλλά οι εκπορευτές τους.

22. Αξίωμα: Ένας Έλληνας κάνει ό,τι μπορεί για να μεγαλώσει το άνοιγμα ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα.

Αξίωμα: Πρόταση αφ' εαυτής αληθής και φανερό που ούτε αποδεικνύεται ούτε έχει ανάγκη αποδείξεως.

Ο κ. Ν. Δήμου θεωρεί, με απόλυτη βεβαιότητα, αξιωματικά, ότι κάθε Έλληνας είναι δέσμιος, προγραμματισμένος, καταδικασμένος από τη φύση του να επιδιώκει τη μεγέθυνση του ανοίγματος ανάμεσα στην επιθυμία και στην πραγματικότητα.

Είναι αναμφισβήτητο, ό,τι, όταν αναφέρεται σε Ανθρώπινες επιθυμίες, εννοεί τις κατώτερες επιθυμίες στο επίπεδο των απολαύσεων.

Δεν αναφέρεται στις ευγενείς επιδιώξεις της ανδρείας, της σωφροσύνης, της δικαιοσύνης, της φρόνησης, στο άριστο μέτρον, στο δυνατόν και στο πρέπον. Ούτε, βεβαίως, στη γνώση του κόσμου και του εαυτού μας, προϋποθέσεις για την ανέλιξη του Ανθρώπου σε υψηλότερα επίπεδα συνείδησης.

Η ανάγκη εκπλήρωσης αυτών των ευγενών επιδιώξεων και επιθυμιών είναι επιταγές της φύσης, διακατέχουν κάθε Ανθρώπινη ύπαρξη και οδηγούν στην άνοδο της αυτοπεποίθησής μας, στην αγάπη του εαυτού μας, του κόσμου και στην Ελευθερία.

23. Τούτο το επιτυγχάνει είτε αυξάνοντας –σε αλόγιστο βαθμό– τις απαιτήσεις του είτε καταστρέφοντας –όσο καλύτερα μπορεί– το περιβάλλον του. Είτε, ακόμη, και με τους δύο αυτούς τρόπους μαζί.

Στο εδάφιο αυτό, αναφέρεται στις επιθυμίες αλόγιστου βαθμού, τις οποίες προκειμένου να ικανοποιήσει οδηγεί στην καταστροφή του περιβάλλοντος και μάλιστα όσο μπορεί καλύτερα:

θέλει να επιβεβαιώσει ότι ακριβώς σ' αυτές τις κατώτερες επιθυμίες αναφέρεται.

Δεν αναγνωρίζει στον Έλληνα ευγενείς επιθυμίες και μέ-

τρο. Έτσι, συνειδητά ή όχι, τον υποβιβάζει στο επίπεδο του ζώου και κάτω από αυτό. Δεν κάνει διάκριση μεταξύ πεπαιδευμένου ή όχι αλλά συλλήβδην στον Έλληνα.

24. Βασικοί ψυχικοί παράγοντες για το μέγλωμα του ανοίγματος: η μόνιμη τάση υπερβολής που μας οδηγεί πάντα στα άκρα και η επίσης μόνιμη εσωτερική μας αντίφαση και παλινδρόμηση. Ουδέν πρός ήμάς, η μεσότης του Αριστοτέλη.

Προς περαιτέρω επίρρωση αυτής της βεβαιότητάς του, ο κ. Ν. Δήμου, στο εδάφιο αυτό, επικαλείται επιπρόσθετα τον ψυχικό κόσμο του Έλληνα. Επιστρατεύει τη ρήση του Αριστοτέλη: «Ουδέν προς ημάς η μεσότης», δηλαδή «δεν είναι για μας η μέση κατάσταση», για να τεκμηριώσει την αξιωματική βεβαιότητά του περί μόνιμης τάσης του Έλληνα προς την υπερβολή, που μας οδηγεί πάντα στα άκρα και σε μία επίσης μόνιμη εσωτερική παλινδρόμηση και αντίφαση.

Αυτή όμως η ρήση προτρέπει κάθε Άνθρωπο να μην αρκείται στον μέσο όρο, δηλαδή στη στασιμότητα, αλλά να επιδιώκει τη συνεχή πρόοδο για την πόλη και τον πολίτη και δι' αυτών στην εξανθρώπισή του.

25. Ο Έλληνας ζει κυκλοθυμικά –σε μόνιμη έξαρση ή ύφεση. Μια συνέπεια: απόλυτη αδυναμία αυτοκριτικής και αυτογνωσίας.

Και καταλήγει ο κ. Δήμου στο εδάφιο αυτό επίσης αξιωματικά ότι ο Έλληνας ζει κυκλοθυμικά, σε μόνιμη έξαρση ή ύφεση, με συνέπεια την απόλυτη αδυναμία αυτοκριτικής και αυτογνωσίας.

Αποκηρύσσει δηλαδή τον Έλληνα και τον απορρίπτει, όχι απλώς ως άχρηστο σκουπίδι, αλλά ως αποσταθεροποιητικό για την Ανθρώπινη και κάθε άλλη τάξη, μόρφωμα. Συμπερασματικά, οδηγεί τον αναγνώστη, στη διαπίστωση ότι η οντότητα αυτή είναι μία νεοπλασία, η οποία υπάρχει και δρα,

ασύμβατα προς την Ανθρώπινη, τη φυσική τάξη και γενικότερα προς το σχέδιο της δημιουργίας.

Όταν όμως μία οντότητα, είναι προικισμένη με το προνόμιο της Ελεύθερης Βούλησης, άρα και με το προνόμιο να αντιστρατεύεται κάθε άλλη τάξη, αλλά στερείται κάθε δυνατότητας αυτοελέγχου, καθίσταται επικίνδυνη.

Είναι επομένως εύκολος ο συνειρμός ότι η συμμετοχή του Έλληνα στην Ανθρώπινη κοινότητα και ευρύτερα στη ζωή του πλανήτη, είναι παράγοντας μολυσματικός, αποσταθεροποιητικός και, κατά συνέπεια, πρέπει να μεταλλαχθεί ή να εκλείψει.

Μια πρώτη ανάλυση του βιβλίου του κ. Δήμου, που ο γράφων επιχειρεί να ακτινογραφήσει, προκαλεί εφιαλτικούς συνειρμούς.

Ο συγγραφέας του είναι γνωστός τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη.

Τα βιβλία του κυκλοφορούν σε πολλές γλώσσες και σε εκατοντάδες χιλιάδες αντίτυπα.

Έλληνες και ξένοι, άνθρωποι των γραμμάτων και της πολιτικής, έχουν διαβάσει τα βιβλία του. Πολλοί επώνυμοι τα έχουν κρίνει διθυραμβικά.

Δεν μπορώ να πιστέψω ότι μόνο ο γράφων εντόπισε τη διάσταση που αναφέρω παραπάνω αλλά και τις άλλες διαστάσεις, που επισημαίνω και απορρίπτω στο βιβλίο αυτό, τις διαστάσεις δηλαδή, στις οποίες, άμεσα ή συνειρμικά, καταλήγει ο αναγνώστης.

Σε ένα δηλαδή πρωτόγνωρο ρατσισμό κατά των Ελλήνων και του Ελληνικού Έθνους αλλά και του Ανθρώπινου όντος γενικά.

Έναν άγνωστο ρατσισμό στη μέχρι τώρα ιστορία της Ανθρωπότητας.

Έναν ρατσισμό, που περνάει τα Ανθρώπινα όρια και στοχοποιεί ένα Έθνος, από τα πλέον ιστορικά.

Ένα Έθνος, που περισσότερο από κάθε άλλο ευεργέτησε τον Άνθρωπο και ανήγαγε τη φυσική και τη συμπαντική τάξη σε Θεότητα.

26. «Το έθνος πρέπει να θεωρεί εθνικόν ό,τι είναι αληθές». Εμείς, χρόνια τώρα, προσπαθούμε να πεισθούμε για το ανάποδο.

Ναί! Το έθνος πρέπει να θεωρεί εθνικόν ότι είναι αληθές. Είναι η ρήση του Διονυσίου Σολωμού. Αλλά το αληθές, είναι: ότι το Ελληνικό κράτος που εσείς κ. Δήμου και μεγάλο ποσοστό του πολιτικού συστήματος και της λεγόμενης ελίτ του πνεύματος αφήνετε στο απυρόβλητο, ποτέ δεν σεβάστηκε την παραπάνω ρήση.

Το Ελληνικό κράτος, πρίν ακόμα στεγνώσει το αίμα της Επανάστασης του 1821, περιέπεσε στην τάξη του προτεκτοράτου. Οι Βαυαροί επέβαλαν την πολιτική τους παρουσία, με τα όπλα και ως δανειστές, με τις αποικιακές τους συμβάσεις, που, διαιωνιζόμενες, κατέστησαν τη χώρα μας προτεκτοράτο και αποικία χρέους. Τους διαδέχθηκαν και συνυπάρχουν Γάλλοι, Άγγλοι, Αμερικανοί, Γερμανοί.

Και όλοι μαζί διαφεντεύουν και διαφθείρουν τη χώρα και το Λαό μας.

Κατέστησαν τη Δημοκρατία μας έκτρωμα πολιτεύματος, μηχανισμό εκμαυλισμού των πολιτών και ξεπουλήματος του εθνικού πλούτου.

Αυτό το φαύλο σύστημα αιχμαλώτισε, συνέθλιψε, εξανδραπόδισε, περιθωριοποίησε και έτρεψε εις φυγήν κάθε ζωντανό κύτταρο της κοινωνίας μας.

Οι Κυβερνήσεις μας ήταν και είναι διεκπεραιωτές ξένων και ντόπιων συμφερόντων.

Όσοι προικισμένοι πολιτικοί μας κατάφεραν, μέσα από τις Συμπληγάδες της εξάρτησης, να οδηγήσουν τη χώρα σε επιτυχίες, το πέτυχαν με υπέρτατες θυσίες του Λαού, με την εύνοια των καιρών, τη σοφία τους και τη Θεά Τύχη.

Ο Ελληνικός Λαός, τα τελευταία τουλάχιστον 70 χρόνια, μόνος του, χωρίς πολιτική και πνευματική ελίτ, έκανε τα θαύματά του.

27. Ο Έλληνας, όταν βλέπει τον εαυτό του στον καθρέφτη, αντικρύζει είτε τον Μεγαλέξανδρο είτε τον Κολοκοτρώνη είτε (τουλάχιστον) τον Ωνάση. Ποτέ τον Καραγκιόζη.

Ναί! Ο Έλληνας είναι επι αιώνες υπό κατοχή και ταπεινωμένος. Είναι πάντα βαλλόμενος, ως η άλλη, η φωτεινή όψη του κόσμου.

Είναι ο διαχρονικός Καραγκιόζης.

Ζει στο περιθώριο, άλλοτε του Σουλτάνου, άλλοτε του Πάπα και των εκάστοτε ισχυρών, κάτω από τη μπότα των πιά αίματοβαμμένων φρακοφόρων και Σταυροφόρων της Δύσης.

Θα θέλανε να κοπούν οι βαθιές ρίζες της ιστορίας του. Να τρωθεί η υπερηφάνειά του για το ένδοξο παρελθόν του.

Να στερέψει η πίστη του στα αιώνια ιδανικά του Ανθρώπου, που τον κρατούν ζωντανό και αθλητή επί χιλιάδες χρόνια.

Να ξεχάσει τον προς την πατρίδα όρκο, στον οποίον επί χιλιετίες οι γενιές των Ελλήνων ομνύουν.

Να αποδεχθεί την πλήρη υποταγή στην Εσπερία.

Αλλά ο Καραγκιόζης δεν βλέπει τους αντικατοπτρισμούς του εθνικού μεγαλείου των Ελλήνων παθητικά και μοιρολατρικά.

Παίρνει δύναμη, θεία ενέργεια από αυτούς τους αντικατοπτρισμούς.

Γελοιοποιεί τους δυνάστες του και αντλεί δύναμη.

Συντηρεί τη βεβαιότητα ότι το φως, που οι πρόγονοί του έχρισαν στην Ανθρωπότητα, θα συνεχίσει να φωτίζει το δρόμο της ιστορίας και πιστεύει με υπερηφάνεια ότι είναι κληρονόμος των προγόνων του.

Επιβεβαιώνεται διαχρονικά και καταπλήσσει.

28. Κι όμως, στην πραγματικότητα είναι ο Καραγκιόζης, που ονειρεύεται τον εαυτό του Μεγαλέξαντρο. Ο Καραγκιόζης, με τα πολλά επαγγέλματα, τα πολλά πρόσωπα, τη μόνιμη πείνα και τη μία τέχνη: της ηθοποιίας.

Συνειδητοποιεί ό,τι, ενώ προσπαθούν να τον θάψουν πολύ

βαθιά στο χώμα, εκείνος είναι σπόρος Αθάνατος, προικισμένος με το προνόμιο να βρίσκει πάντα τρόπο να βγαίνει στο φως του Ήλιου.

Ριζώνει ο καρπός του, τόσο μέσα από τις στάχτες και τα αποκαΐδια της πατρίδας του όσο και στη ξένη, όπου οι άνεμοι της συμφοράς τον σκορπίζουν ή το δαιμόνιο του Οδυσσέα τον μεταφέρει, για να μπολιάσει ξένους κόσμους, να αδελφώσει άλλους λαούς, να προκόψει και να διακριθεί.

Η εμπορική του ναυτιλία, πρώτη στον κόσμο, οργώνει τους ωκεανούς του πλανήτη και διαλαλεί το πνεύμα του Ποσειδώνα, του Έλληνα Οδυσσέα, του θαλασσοπόρου, του Ίκαρου, του Ωνάση, του Έλληνα μετανάστη .

Οι επιστήμονές μας, πολυπληθείς και πρωτοπόροι, σε όλα τα Πανεπιστήμια του κόσμου, σε όλα τα γήπεδα της πνευματικής και επιχειρηματικής άθλησης, όπως επίσης οι πρωτοπόροι της Τέχνης και των Γραμμάτων, βάζουν τη σφραγίδα τους στο Οικουμενικό στερέωμα, επιβεβαιώνοντας το Ελληνικό διαχρονικό δαιμόνιο.

Ποιούν ήθος και μεγαλουργούν στη ξένη.

Τι τους κατατρέχει στην Πατρίδα τους;

29. Πόσοι είναι οι Έλληνες (εκτός από τον Εμμανουήλ Ροΐδη) που έχουν δει το πρόσωπό τους στον καθρέπτη;

Όλοι οι συνειδητοποιημένοι Έλληνες και όχι μόνο ο Εμ. Ροΐδης βλέπουν το πρόσωπό τους στον καθρέπτη. Ο Ροΐδης, με το έργο του «Πάπισσα Ιωάννα», κάρφωσε κατάκαρδα την υπεροψία της Παπικής Δύσης, σατίρισε τις Μεσαιωνικές προλήψεις της Εσπερίας. Και έδωσε ηχηρότατο ράπισμα στους λοβοτομημένους Έλληνες της Δυτικόφερτης, πιθηκίζουσας ελίτ του Ελληνικού προτεκτοράτου.

Δεν πρόδωσε, δεν αρνήθηκε ο μεγάλος Ροΐδης το Αθάνατο Ελληνικό πνεύμα και τον διαχρονικό Έλληνα. Αντίθετα, τον δόξασε και αποτέλεσε ο ίδιος μία απόδειξη της συνέχειάς του.

30. Για τούτο, ο Έλληνας δεν συγχώρεσε ποτέ όσους «μισέλληνες» ζωγράφισαν το πορτρέτο του. (Καημένη Αμπού!)

Βεβαίως, έκρινε με σκληρότητα ο Ροΐδης, όπως και ο Ρήγας, ο Σολωμός, ο Καβάφης, ο Ελύτης και η ατελείωτη σειρά των μεγάλων, με αντικειμενικότητα και διεισδυτικότητα, την κοινωνική και πνευματική ζωή, που πλουσιοπάροχα αρδεύοταν από την υποκρισία, την υπεροψία και τη δουλικότητα προς τους Βαυαρούς και τους νεο-Σταυροφόρους.

Παραθέτω, ενδεικτικά, το παρακάτω σατιρικό του Ροΐδη, που αποπνέει, με άριστο τρόπο, τη σημερινή πραγματικότητα:

«Ως οι Ινδοί εις φυλάς, ούτω και οι Έλληνες διαιρούνται εις τρεις κατηγορίας:

α) *Εις συμπολιτευομένους, ήτοι έχοντας κοχλιάριον να βυθίζωσιν εις την χύτρα του προϋπολογισμού.*

β) *Εις αντιπολιτευομένους, ήτοι μή έχοντας κοχλιάριον και ζητούντας εν παντί τρόπω να λάβωσιν τοιούτον.*

γ) *Εις εργαζομένους, ήτοι ούτε έχοντες κοχλιάριον ούτε ζητούντας, αλλά επιφορτισμένους να γεμίζουν την χύτρα διά του ιδρώτος των».*

Βεβαίως, και αγωνίσθηκε να ανοίξει τον τότε κλειστό ορίζοντα των Ελλήνων προς την Ευρωπαϊκή κίνηση ιδεών, η οποία είχε τροφοδοτηθεί από το Ελληνικό κλασικό πνεύμα.

Στάθηκε υπέρμαχος του Βαλαωρίτη, του Σολωμού, του Βηλαρά, του αυθεντικού Ελληνικού τραγουδιού και της αυθεντικής μας παράδοσης.

Όσον αφορά τον επικαλούμενο στο παρόν εδάφιο «Καημένον Αμπού», μολονότι δεν προσδιορίζεται η ακριβής του ταυτότητα, μεταξύ μιας τουλάχιστον δεκάδας επιφανών συνωνύμων, εμείς μάλλον τον εντοπίσαμε.

Πιθανολογούμε, με βεβαιότητα, ότι αναφέρεται στο συγ-

γραφέα του έργου, «Ο Βασιλεύς των Ορέων», Γάλλο φιλόσοφο Ερμόνδο Αμπού, επιφανή μισέλληνα κατά τον 19^ο αιώνα, ο οποίος όμως, στον 20^ο αιώνα, αναδείχθηκε ως γνήσιος και μεγάλος φιλέλληνας. Ο Αμπού γνώρισε και αγάπησε βαθιά την Ελλάδα, όπως ο Τάσος Βουρνάς έγραψε για τον μεγάλο «Έλληνα Αμπού».

Ενώ δηλαδή ο κατ' αρχήν μισέλληνας Αμπού, είδε στον καθρέπτη το είδωλο της εκπεσούσης φύρας του Ελληνικού προτεκτοράτου, διέκρινε πίσω από τη Βαυαρική Ελληνική φύρα των προσκυνημένων, την απαστράπτουσα αιώνια Ελλάδα, τον Αθάνατο και πρωτοπόρο Έλληνα Άνθρωπο και ύμνησε το αναγεννώμενο και συνεχώς καταπιεζόμενο Έθνος.

31. Ο Έλληνας προσπαθεί, σε κάθε τομέα, να είναι εκτός πραγματικότητας. Και μετά είναι δυστυχής διότι είναι εκτός πραγματικότητας. (Και μετά είναι ευτυχής... διότι είναι δυστυχής).

Ο Ροΐδης, όπως και κάθε μεγάλος Έλληνας, δεν συγχώρεσε ούτε θα συγχωρήσει ποτέ τους μισέλληνες, γιατί η ζωγραφιά του Έλληνα, φορέα του Αθάνατου Ελληνικού πνεύματος, είναι το ανώτερο ιδεώδες, που πρέπει να επιδιώκει ο Άνθρωπος.

Ο Έλληνας Άνθρωπος, που έχει εγκολπωθεί της Αξίες του Ελληνισμού, που αγωνιά να γνωρίσει τον κόσμο, τη φυσική τάξη, την ανώτερη ηθική τάξη των ιδεών, που είναι και η πραγματικότητα, που αγωνίζεται για το ιδανικό της Ελευθερίας, συστατικό της οποίας είναι η Ευτυχία.

Γι' αυτόν τον Έλληνα μιλάμε.

Αυτόν υπερασπιζόμαστε.

Όχι τον σκλάβο, τον στρατευμένο και τον ενεργούντα κατά της Πατρίδας του.

32. Βασικά, ο Έλληνας αγνοεί την πραγματικότητα. Ζει δυο φορές πάνω από τα οικονομικά του μέσα. Υπόσχεται τα τριπλά απ' όσα μπορεί να κάνει. Γνωρίζει τα τετραπλάσια απ' όσα πραγματικά έμαθε. Αισθάνεται (και συναισθάνεται) τα πενταπλάσια απ' όσα πραγματικά νιώθει.

Ο Έλληνας Άνθρωπος δεν αγνοεί την πραγματικότητα.

Ο απαίδευτος, ο ρέπων προς τη ζώδη του φύση, ο ευωχούμενος, ο απολαμβάνων τις κατώτερες επιθυμίες του πέραν των δυνατοτήτων του, ο παρασιτικά διαβιών, είναι ο τύπος Ανθρώπου, στον οποίον αναφέρεται το εδάφιο αυτό. Αυτός ο Άνθρωπος δεν είναι Έλληνας, Γάλλος, Άγγλος ...κλπ.

Είναι ένας Άνθρωπος απλώς απαίδευτος, δούλος και ανελεύθερος.

Γιατί λοιπόν, κακοπροαίρετα και επίμονα, υποβιβάζετε τον Έλληνα, τον μετέχοντα δηλαδή στην Ελληνική παιδεία, στο επίπεδο του δούλου, του απολίτιστου και του βάρβαρου;

Γιατί, συλλήβδην και χωρίς διάκριση, λοιδορείτε και αφανίζετε τον Έλληνα και το Ελληνικό Έθνος;

33. Η υπερβολή δεν είναι μόνο εθνικό ελάττωμα. Είναι τρόπος ζωής των Ελλήνων. Είναι η συνισταμένη του εθνικού τους χαρακτήρα. Είναι η βασική αιτία της δυστυχίας τους, αλλά και η μεγάλη τους δόξα. Γιατί, στο αυτοσυναίσθημα, η υπερβολή λέγεται φιλότιμο. Στη συμπεριφορά, η υπερβολή λέγεται λεβεντιά.

Ο Άνθρωπος διαφέρει από τα υπόλοιπα ζώα και όντα γενικότερα, γιατί καλείται από την ίδια τη φύση του –ο Αριστοτέλης έλεγε κατά φυσική επιταγή– να διευρύνει τα όριά του, χωρίς σταματημό.

Το έμφυτο αυτό προνόμιο στην Ανθρώπινη φύση, άλλοι Άνθρωποι το αναδεικνύουν σε μικρό και άλλοι σε μεγαλύτερο βαθμό, σαν αποτέλεσμα της γνώσης του κόσμου και της συνειδητοποίησής τους.

Αυτή η Θεία ροπή του Ανθρώπου του επιτρέπει να αξι-

ώνεται, να κατακτά νέες διαστάσεις, εξανθρωπιζόμενος και υψούμενος.

Όταν ένα Εθνικό σύνολο, με την κοινή και διαχρονική του δημιουργική δράση, παράγει πολιτισμό, τεχνικό, πνευματικό και ηθικό, συμβατό με τη φυσική τάξη, τότε αναφερόμαστε σε ένα Έθνος ευεργέτη της Ανθρωπότητας, που οδηγεί προς ανώτερα επίπεδα.

Το φιλότιμο, η λεβεντιά και το συναίσθημα, είναι έννοιες με τεράστιο φορτίο φωτός. Μόνο η Ελληνική γλώσσα αναδεικνύει τα διάφορα μήκη των κυμάτων που τα εκπέμπουν, γιατί ενυπάρχουν στο χαρακτήρα του Έλληνα, τον προσδιορίζουν και τον ξεχωρίζουν.

Αποπνέουν ενεργειακά κύματα, που ανατάσσουν ή ταπεινώνουν τον ψυχο-πνευματικό μας κόσμο και αποτυπώνονται στη συνείδησή μας για να την κάνουν φωτεινότερη ή, αντίστροφως, να τη σκοτεινιάσουν.

Η έννοια της υπερβολής δεν είναι εύκολο ούτε να ταυτιστεί ούτε να διατιμηθεί με τις έννοιες της λεβεντιάς και του φιλότιμου, που, πράγματι, αναδύονται μέσα από τον Έλληνα.

Δεν είναι εύκολη η κατανόηση αυτής της άκριτης μείξης, αυτών των λέξεων: λεβέντης, φιλότιμος, συναισθηματικός. Γι' αυτό και είναι ανύπαρκτες σε άλλες γλώσσες.

Εκτός εάν επιχειρείτε, μέσα από λεκτικούς ακροβατισμούς, να προκαλέσετε συνειρμούς απαξιωτικούς για τον διαχρονικό Έλληνα, τον λεβέντη, τον φιλότιμο και τον συναισθηματικό.

Ο αναγνώστης ίσως δώσει τη δική του προσέγγιση. Θα σας κρίνει και θα σας κατατάξει, με τα δικά του μέτρα και σταθμά.

34. Από τη θελημένη ή αθέλητη άγνοια της πραγματικότητας, στις ακραίες της μορφές, πηγάζουν η τραγωδία και η κωμωδία. Και οι δύο ζουν από την υπερβολή και τη σύγκρουση.

Οχι! Δεν είναι ο Έλληνας ατίθασο και άλογο πλάσμα,

απροσάρμοστο, χωρίς κανόνες και όρια, ενεργούμενο των παθών του και των αδυναμιών του, που αγνοεί την πραγματικότητα.

Δεν είναι αποκομμένο από το σύστημα της φυσικής και της Ανθρώπινης τάξης έκτρομα, έρμαιο των συναισθηματικών του ανέμων και ορμών, που ορέγεται την ακρότητα και προκαλεί τις τραγωδίες.

Δεν είναι σπάραγμα υπερβολής και επομένως κύτταρο ξένο προς το κοινωνικό σύστημα, που πρέπει χειρουργικά ή με άλλο τρόπο να απαλλαγεί από αυτό ο άλλος κόσμος, ο σκοτεινός κόσμος των «πεφωτισμένων» και των «υπερανθρώπων».

Ίσως αυτή η τάξη να είναι έξω από το μέτρο και την πρόνοια της Δημιουργίας. Η επονομαζόμενη νέα τάξη, η αντίπερα της φυσικής και της Συμπαντικής τάξης.

Μακάρι, ο ενορχηστρωμένος κατά των Ελλήνων και του Ελληνικού Έθνους ρατσισμός να εκπορεύεται από ένα προσωπικό μίσος των εκπροσώπων αυτού του κόσμου και να μην εκφράζει μία γενικότερη, ανομολόγητη πίστη και στρατηγική των γνωστών πλέον κέντρων των παγκοσμιοποιητών.

35. Άλλωστε, η διαφορά ανάμεσα σε τραγωδία και κωμωδία είναι περισσότερο θέμα οπτικής γωνίας παρά περιεχομένου.

Θελημένα ή αθέλητα, αποκαλύπτετε την τραγωδία του κόσμου μας. Το δράμα που παίζεται και προκαλεί φόβο, παραλυτική συγκίνηση και έλεος.

Αλλά για τους μελετητές της ιστορίας, πίσω από την τραγωδία, διακρίνεται η κωμωδία και οι γελωτοποιοί, που διακωμωδούν τις υπερβολές και τις αδυναμίες όσων θέλουν να εξουσιάσουν τον κόσμο που δεν τους ανήκει.

Να επικρατήσει το σκοτάδι, μετά την Ανατολή του Ήλιου, σε ανέφελο ουρανό.

36. Και ο τραγικός και ο κωμικός ήρωας δεν έχουν μέτρο, λογική ή αίσθηση του χιούμορ.

Και βέβαια! Ο τραγικός και ο κωμικός ήρωας έχουν μέτρο και λογική. Έχουν και αίσθηση του χιούμορ.

Αρκεί να γνωρίζουν τη νομοτέλεια του κόσμου και τη δυναμική τους μέσα σ' αυτή.

Ο Αριστοτέλης στην Ποιητική του καθορίζει τα ιδεώδη χαρακτηριστικά της τραγωδίας ως την ανώτατη μορφή της καλλιτεχνικής έκφρασης και ως τέτοια, δεν έχει μέτρο.

37. Υπάρχουν διάφορες «αγωγές» για να συμφιλιώνεται το άτομο με την πραγματικότητα. (Η πιο υψηλή: η θρησκεία. Η πιο πολιτισμένη: το χιούμορ.) Καμία απ' αυτές δεν επενεργεί στον Έλληνα. Ζει (όταν ζει – και δεν πέφτει σε νάρκη) συνεχώς στο κενό, ανάμεσα σ' επιθυμία και πραγματικότητα. Και όταν δεν υπάρχει απόσταση – την προκαλεί.

Η συμφιλίωση ή καλλίτερα η προσέγγιση μεταξύ Ανθρώπου και πραγματικότητας, δεν είναι ούτε η θρησκεία ούτε το χιούμορ.

Η θρησκεία είναι η εύκολη φυγή από την πραγματικότητα ή η αδυναμία μας να μετρηθούμε με το άγνωστο, στην καλλίτερη περίπτωση, η υποταγή μας στο άγνωστο.

Το χιούμορ είναι η αποφόρτισή μας από την πάλη μας να κατανοήσουμε, στο μέτρο του δυνατού, την πραγματικότητα.

Ο αγωγός που θα επιτρέψει μία αμφίδρομη γνώση του Εγώ μας με τον κόσμο, είναι η γνώση αυτών των δύο κόσμων. Το Γνώθι σ' Αυτόν, που αναφέρεται στον εσωτερικό κόσμο του Ανθρώπου και στον κόσμο του Σύμπαντος.

Είναι αλήθεια ότι ούτε η θρησκεία ούτε το χιούμορ επενεργούν στον Έλληνα περισσότερο ή λιγότερο απ' ότι σε άλλους λαούς.

Ίσως για τον Έλληνα, η θρησκευτική πίστη να είναι περισσότερο πηγαία, όχι καθοδηγητική. Αποτελεί μία άρρηκτη αρ-

χέγωνα αμφίδρομη σχέση δύο θεοτήτων, του Έλληνα Ανθρώπου, ως δέκτη, και της Φύσης και του Σύμπαντος, ως πομπών.

Είναι ύβρις, άγνοια, κακότητα και εσχάτη περιφρόνηση στην αιώνια αναγνώριση της Ελληνικής προσφοράς στον κόσμο, τον δημιουργό ενός ανεπανάληπτου πολιτισμού και μετόχου, χωρίς καμία ασυνέχεια, στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Και εκφράζουν κακότητα, ανθελληνισμό και ρατσισμό οι ισχυρισμοί ότι:

- *Εάν ο Έλληνας ζει, όταν ζεί, καμία δύναμη είτε η θρησκευτική πίστη είτε το χιούμορ, δεν επενεργούν ώστε να σμικρυνθεί η απόσταση ανάμεσα στην τάση για απόλαυση και στην πραγματικότητα.*
- *Και όταν δεν υπάρχει αυτή η απόσταση, ο Έλληνας την προκαλεί.*

Αυτοί οι ισχυρισμοί οδηγούν στην εκφρασθείσα και σε άλλα εδάφια βεβαιότητα του κ. Δήμου ότι ο Έλληνας πάσχει από ψυχοπνευματική νεοπλασία, που τον καθιστά ασύμβατο και μη ανατάξιμο πλάσμα προς την Ανθρώπινη και φυσική τάξη.

Δεν έπεσε ποτέ σε νάρκη ο Έλληνας και ζει, όπου γης, ξεπερνώντας πάντα τα όριά του. Αυτό είναι το μυστήριο της Αθανασίας του.

38. Τραγικός τρόπος ζωής; Μαζοχιστική αυτοτιμωρία;

Την έκφραση: «Τραγικός τρόπος ζωής; Μαζοχιστική αυτοτιμωρία;», την παραδίδω στον αναγνώστη. Είναι δηλωτική του άμετρου ρατσισμού κατά του Έλληνα και του Ελληνισμού.

Η Ανθρώπινη ζωή, άρα και του Έλληνα, έχει τον τραγικό χαρακτήρα της.

Θα έλεγε κανείς ότι η ανάλυση αυτής της φράσης εξαρτάται από την οπτική που ο καθένας, βλέπει τη ζωή του και τη ζωή των άλλων και, μέσα από την κάθε οπτική, θα μπορούσε να εντοπίσει τις καλές και τις αρνητικές πλευρές της.

Η φράση όμως «Μαζοχιστική αυτοτιμωρία», όταν μάλιστα αποδίδεται σαν προσδιοριστικό του ψυχοπνευματικού κόσμου ενός λαού και ενός ιστορικού Έθνους, επιδιώκει, προφανώς, να εκφράσει απαξίωση και απόρριψη χρήζει ανάλυσης όχι μόνο από τον γράφοντα αλλά και από τον κάθε μελετητή αυτού του πονήματος.

Πολλώ δε μάλλον, όταν η απαξίωση του Έλληνα και του Ελληνικού Έθνους βεβηλώνει και κακοποιεί, αυθαίρετα βέβαια, το πλέον ευαίσθητο κέντρο της ζωής μας.

Εκείνο, στο οποίο διαμορφώνεται η γενετήσια ορμή, όπου συμπυκνώνονται και αναδύονται τα ευγενή συναισθήματα και εκτινάσσονται τα διεστραμμένα ένστικτα, εμφυτευμένα στα γονίδια του ατόμου, που σφραγίζουν την ιδιοσυστασία μας.

Η κατάθεση του κ. Δήμου αποτελεί προσωπική του μαρτυρία και βεβαίως άκρως συκοφαντική για την πατρίδα του, άδικη, αντιστορική και αντιεπιστημονική.

39. Ο νεο-Έλληνας μοιάζει ευτυχισμένος όταν είναι δυστυχισμένος. Όταν όλα πάνε καλά, αισθάνεται ανήσυχος και απροσάρμοστος. Αν δεν έχει αίτια δυστυχίας, θα ψάξει να βρει.

Στο εδάφιο αυτό, ο συγγραφέας περιορίζεται στους Νεο-Έλληνες, τους οποίους καθυβρίζει και κατηγορεί ότι ζουν στην απόλυτη παράκρουση, ότι μοιάζουν ευτυχισμένοι ενώ δυστυχούν και δυστυχούν ενώ ευτυχούν, ότι νιώθουν απροσάρμοστοι. Ανήσυχoi όταν όλα πάνε καλά και, αν δεν υπάρχουν τα αίτια που προκαλούν τη δυστυχία τους, να ψάχνουν να τα βρουν.

Έκρηξη μίσους και ανθελληνισμού; Ο γράφων παραιτείται κάθε ανάλυσης, την οποία καλεί τον αναγνώστη να την επιχειρήσει.

40. Η ευτυχία της δυστυχίας του νεο-Έλληνα εκφράζεται τέλεια στην «ελληνική γκρίνια».

Επισφραγίζοντας την πρωτόγνωρη και μοναδική γνωμά-

τευσή του, συνειρμικά, αποφαινεται περί του ψυχασθενούς, του απροσάρμοστου και ασύμβατου με την Ανθρώπινη τάξη Έλληνα. Εκλαϊκεύοντας δε τη ψυχασθένεια του Νεο-Έλληνα, της προσδίδει τον αλληλοαναιρετικό προσδιορισμό της ευτυχίας και της δυστυχίας και επικαλείται την έκφραση: «η Ελληνική γκρίνια».

Δεν αναφέρει ποιά Ελληνική γκρίνια εννοεί. Έτσι αφήνει τον αναγνώστη του να κατακυλά στη συλλογιστική του, στη σκάλα της απόρριψης του Έλληνα και στην αυτοενοχοποίησή του για όσα αναγκάζεται να υποστεί και να αποδεχθεί την πλήρη ενοχή του.

41. Απομεινάρι της σκλαβιάς; Γνώρισμα των ταλαιπωρημένων λαών; Πάντως, το καλύτερο που θ' ακούσετε είναι ένας βαθύς αναστεναγμός (με νόημα) και η φράση: «ε! Ας τα λέμε καλά ...»

Απομεινάρι της σκλαβιάς; Γνώρισμα των ταλαιπωρημένων λαών;

Αυτά τα δύο ερωτήματα, σε σχέση με τα σχόλια του κ. Δήμου, που περιέχονται στα εδάφια (41) έως (48), είναι δηλωτικά.

Αναδύουν απύθμενο και ακραίο ανθελληνισμό και πρωτόγνωρο ρατσισμό κατά του Έλληνα και του Ελληνισμού; Εάν όχι, οφείλατε, κ. Δήμου, έστω υποκρινόμενος ελάχιστη αντικειμενικότητα, να αναγνωρίσετε ότι:

- Ο Έλληνας δρα και δημιουργεί από την Αυγή του Ανθρώπου, στα πιά ψηλά επίπεδα, απο τον Προμηθέα, τον Λεωνίδα, την κλασική Ελλάδα, το Βυζάντιο, μέχρι την πρόσφατη αντίσταση κατά των NAZI... αλλά και στην παρούσα κρίση. Επέρχεται η αντίδρασή του και θα είναι σεισμική.
 - Η σύγχρονη Ελλάδα αιμορραγεί, σε συνέχεια μιάς σκλαβιάς τεσσάρων αιώνων και της τιτάνιας προσπάθειας δύο αιώνων να συγκροτήσει την κρατική της υπόσταση.
- Απελευθερωτικοί Πόλεμοι από το 1821-1947. Εθνικές κα-

ταστροφές, δύο παγκόσμιοι πόλεμοι. *Συνεχής εξάρτηση.*

- Συνεχής ροή αίματος και θυσίες των γενεών. Διχασμοί, σε πολύ μεγάλο βαθμό υποκινούμενοι, με σκοπό τον ασφυκτικό έλεγχο της χώρας.
- Μεθοδευμένη εκμετάλλευση της οικονομίας της, με ληστρικά δάνεια και λεόντειες συμβάσεις.
- Συνεχής μετανάστευση του παραγωγικού της δυναμικού.
- *Μόνιμη αφαιμάξη της νεολαίας μας και πάντα πριν την καρποφορία της.*

Και το χειρότερο: Το ρίζωμα και το άπλωμα μιάς ελίτ του κομματικού και πολιτικού συστήματος, λοβοτομημένων Ελληνοφώνων, υπηρετών των ξένων, οι οποίοι, για τη διαιώνιση της παραμονής τους στην εξουσία, εγκατέστησαν στη χώρα σύστημα διαφθοράς και συναλλαγής, τόσο με τους ντόπιους κοτσαμπάσηδες όσο και με τους ξένους δυνάστες.

Μιά εσωτερική Λερναία Ύδρα, ένας δυσώδης σταύλος του Αυγεία, που μεταλλάσσει τους Ηρακλείς σε βδέλλες και άρπαγες, τους ήρωες σε Εφιάλτες και τους Αγίους σε δαίμονες.

Και όμως, μέσα στον ορυμαγδό της ιστορίας αιώνων, αυτός ο Λαός κατάφερε να βγει νικητής μέσα από λαίλαπες και Εθνοκαθάρσεις.

Κατάφερε να μπολιάζει πάντα, με το πολιτιστικό του φως, Λαούς και Έθνη ισχυρά, βαρβάρους και τεχνικά προηγμένους. Να αποπλίζει, με τα πολιτιστικά του όπλα, αυτοκρατορίες. Να συνθλίβει τη δύναμη των λεγεώνων και της ισχύος με τον πολιτισμό του. Να διατηρεί τη γλώσσα του, την πίστη του και, πάνω απ' όλα, το χαρακτήρα του Έλληνα, ο οποίος παραμένει ο ίδιος επί χιλιετίες.

Μόνο ένας Λαός με βαθύτατες ρίζες στο ιστορικό του παρελθόν, με αυξημένη συνείδηση της ανεκτίμητης προσφοράς του στην Ανθρωπότητα και ισχυρή αυτοπεποίθηση, που αναπτύσσει η αγάπη του για ζωή και δημιουργία, θα μπορούσε να αντέξει την πολυχιλιετή αποσαθρωτική πίεση. Να επιβε-

βαιώνει τη μοναδικότητά του, να μετέχει και να πρωτοπορεί αδιάλειπτα στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Αυτή η ιδιαιτερότητα του Ελληνικού Έθνους και του Έλληνα έπρεπε, κ. Δήμου, να σας κεντρίσει το ενδιαφέρον.

Είναι μοναδικό ιστορικό και βιολογικό φαινόμενο, ικανό να νικήσει οποιαδήποτε ιδιοτέλεια και να ωθήσει τον οποιοδήποτε μελετητή να το αναλύσει.

Σήμερα, το Ελληνικό Έθνος δέχεται τη μεγαλύτερη, συντομισμένη, ύπουλη και πολύ καλά μελετημένη επίθεση.

Επίθεση κατά της ιστορικής του μνήμης, κατά της Εθνικής του συνείδησης, κατά της γλώσσας του και κατά της αξιοπρέπειάς του.

Προσπαθούν να τον φτωχοποιήσουν, να συμπίεσουν το προσδόκιμο όριο ζωής του, να του αφαιρέσουν την Ελπίδα για ζωή, να του πάρουν τη ψυχή, να τον καταστήσουν σκλάβο, να τον αφανίσουν.

Για να το επιτύχουν, εξαγόρασαν τις Κυβερνήσεις του, τα κόμματα, τα Μ.Μ.Ε. Κομματικοποίησαν τους θεσμούς και οργανώνουν μια τεράστια επιχείρηση αυτοενοχοποίησής του. Είναι ίσως η μεγαλύτερη επίθεση από την Αυγή του Ανθρώπου. Είναι επίθεση κατά του Ανθρώπου επί της Γης, με στόχο την επιβολή μιας Νέας Τάξης Πραγμάτων.

Μιας τάξης σκλάβων, επι των οποίων θα άρχουν οι ελάχιστοι πεφωτισμένοι, οι έχοντες την ισχύ του πλούτου και δι' αυτού τον έλεγχο της Ανθρωπότητας.

Ο Έλληνας Άνθρωπος εκφράζει την Ανθρωποκεντρική αντίληψη, που βλέπει τον Άνθρωπο άνω θρώσκοντα, Οντότητα αδιαίρετη, μη αναλώσιμη, να ανεβαίνει τη σκάλα της εξανθρώπισής του.

Και η Ελλάδα είναι μνημείο και ναός αυτής της κοσμοαντίληψης, αλλά και πηγή έμπνευσης. Στον κόσμο αυτής της Νέας Τάξης, του Ανθρώπου σκλάβου, ο Έλληνας Άνθρωπος και η Ελληνική πνευματική πατρίδα, πρέπει να περιπέσουν στη βαθειά λήθη. Αυτό, βεβαίως, δεν θα γίνει, γιατί θα ισοδυναμούσε με την επικράτηση του σκότους επι του φωτός.

42. Σε κανέναν λαό η κλασική φράση «τι κάνεις;» δεν οδηγεί σε πλήρη ανάλυση του ιατρικού ιστορικού της οικογενειακής κατάστασης, των οικονομικών δυσχερειών και των σεξουαλικών προβλημάτων του (τυπικά) ερωτηθέντος.

Δεν εντοπίζω στο εδάφιο αυτό τι θέλει να πει ο συγγραφέας, πέρα από μία κακεντρεχή διάθεση απαξίωσης του Έλληνα και μία προσπάθεια να του προσδώσει αρρωστημένες σεξουαλικές ροπές και αναξιοπρεπή τάση κοινοποίησης στους τρίτους προσωπικών και οικογενειακών του απορρητών. Τον κατηγορεί ίσως για εξωστρέφεια. Αλλά αυτό είναι προσόν για μία φυλή που κατοικεί στη χώρα του Ήλιου. Η εσωστρέφεια και η κρυψίνοια αναπτύσσονται στο σκοτάδι και στα σύνδρομα της ενοχής.

43. Ο λεκτικός μαζοχισμός του Έλληνα (όπως εκφράζεται στη νεοελληνική γκρίνια): ανεξάντλητος, πληθωρικός και μονότονος.

Ούτε και στο εδάφιο αυτό εντοπίζω τίποτα διαφορετικό από το προηγούμενο.

Απλώς, προσθέτει ότι η πνευματοφυχική, μαζοχιστική, ροπή του Έλληνα μεταφέρεται και στη λεκτική επικοινωνία του και μάλιστα κατά τρόπο ανεξάντλητο, πληθωρικό και μονότονο.

44. Ένας περίεργος δεσμός συνδέει τον Έλληνα με τη δυστυχία του. Γι' αυτό και βρίσκεται πάντα στις καλύτερες στιγμές του όταν δυστυχεί ή όταν απειλείται. Η κρίση και η σύγκρουση τον δυναμώνουν. Η άρνηση γίνεται θέση.

Το εδάφιο αυτό ίσως πρέπει να αναλυθεί από ειδικό ψυχαναλυτή. Η δική μου ανάλυση έχει την εμπειρική αξία ενός απλού μη ειδικού αναγνώστη.

Πάντως, διαβλέπω ότι με την παρακάτω αναφορά: «Ένας περίεργος δεσμός συνδέει τον Έλληνα, με τη δυστυχία του»,

επιδιώκει να προσδώσει στον Έλληνα ιδιότητες μιας ασύμβατης με την κρατούσα αντίληψη οντότητας.

Αυτό επικυρώνεται με την παρακάτω διασαφήνιση ότι ο Έλληνας βρίσκεται, *ΠΑΝΤΑ*, στις καλλίτερες στιγμές του, όταν δυστυχεί ή απειλείται.

Και οδηγεί άκριτα στην επιβεβαίωση αυτής της ασυμβατότητας.

Εάν ο κ. Δήμου εννοεί όχι τις καλλίτερες στιγμές της ζωής του αλλά της συσσώρευσης της μεγαλύτερης δύναμης, με σκοπό την αυτοάμυνα και αντίδραση κατά του κινδύνου, αυτό είναι επιστημονικά επιβεβαιωμένο και αποτελεί πρόνοια της φύσης και υποχρέωση του Ανθρώπου να ασκηθεί στην καλλίτερη και μεγαλύτερη ενδυνάμωση αυτής της πρόνοιας.

Εάν όμως κυριολεκτεί, τότε, πράγματι, θέλει να πείσει τον αναγνώστη του ό, τι ο Έλληνας διακατέχεται από νοσηρή προδιάθεση και βρίσκεται στις καλλίτερες στιγμές του, όταν δυστυχεί και απειλείται. Είναι, δηλαδή, ένα πλάσμα με μαζοχιστική προδιάθεση, ανίκανο να κυνηγήσει την ευτυχία, άρα και να δημιουργήσει.

45. Αντίθετα, ο Έλληνας πάντα βρίσκει τρόπο να κάνει τη θέση άρνηση. Αυτό μπορεί να γίνει σε μια συζήτηση (όπου οι συνομιλητές ξαφνικά αλλάζουν θέσεις, μόνο και μόνο για να διαφωνήσουν), αλλά και σε μια οποιαδήποτε προσπάθεια (όπου αμέσως, μόλις τα πράγματα πάνε καλά, αρχίζει η διχόνοια).

Ο ελεύθερος και ανεξάρτητος χαρακτήρας του Έλληνα, διαμορφώθηκε μέσα από τις επιρροές του φυσικού κάλλους, των κλιματολογικών συνθηκών, του αρμονικού αναγλύφου, των ήπιων κλιματολογικών συνθηκών, του Απολλώνιου φωτός. Την αντανάκλασή του στους ουράνιους και θαλάσσιους καθρέπτες. Όλα αυτά μαζί, επί αιώνες, ανέθρεψαν με στοργή τον εγκέφαλο ως άνθος φυσικό, υπέρτατο άνθος του ορατού κόσμου. Και διεμόρφωσαν σώμα, ψυχή και καρδιά. Τον Έλληνα Άνθρωπο.

Και δημιούργησε ο Άνθρωπος Έλληνας επιστήμες, γράμματα και τέχνες και τα επρόσφερε στα πέρατα του κόσμου. Και ημέρεψε και εμάγεψε λαούς και εθνη. Και εκυρίευσε αυτοκρατορίες, όπως η Ρωμαϊκή, όχι με όπλα, αλλά με φώς. Και σαγήνευσε λαούς, ως κατακτητής, ταξιδευτής, εκπολιτιστής ή, άλλως πως, τους κατέκτησε και έκτοτε ομνύουν πίστη και ευγνωμοσύνη στον κατακτητή τους μέχρι σήμερα.

Και εγέννησε Προμηθείς, Λεωνίδες, διανοητές και Εσταυρωμένους και αμέτρητους μαθητές και Αποστόλους, Ελευθερωτές και Οδηγούς της Ανθρωπότητας.

Και εφώτισε και ημέρεψε τον Άνθρωπο των δένδρων και των σπηλαίων, τον καταπιεσμένο από το άγριο, σκοτεινό, παγερό κλίμα και τις δεισιδαιμονίες του.

Και έγραψε φιλοσοφία, ποίηση και θέατρο και συνέλαβε την Αλήθεια, τη Δημοκρατία, την Ανθρωποκεντρική κοσμοαντίληψη, που αντιπαλεύει, από την Αυγή του Ανθρώπου, τη θεοκρατική αντίληψη του Θεού τιμωρού, του Θεού, που «όρισε» λαούς περιούσιους και λαούς σκλάβους.

Που θέλει και εντέλλεται οι υπάκουοι λαοί να έχουν το δικαίωμα να ζουν ως δούλοι των περιούσιων.

Ενώ τους άλλους Λαούς, τους ατίθασους, τους Ελεύθερους: τους βαφτίζουν απροσάρμοστους, ασύμβατους με τη δική τους τάξη, τεμπέληδες, που έχουν τάση να παράγουν «δυστυχία», αφού διαταράσσουν την εκ Θεού τάξη της μιας Αρχής που απολάμβανε ο περιούσιος».

Συνειρμικά, επιχειρείται η καθαίρεση του Έλληνα Ανθρώπου.

Ο υποβιβασμός του σε ένα πλάσμα, ψυχολογικά ανισόροπο, αλαζονικό, που μεταπίπτει από τη μία θέση στην άλλη, άνευ λόγου, μόνο και μόνο για τη διαφωνία.

46. Για τον Έλληνα, η άρνηση είναι θέση. Έτσι που, όταν έχει μια θέση, την αρνείται, για να ξεκινήσει πάλι από μίαν άρνηση.

Προσπαθείτε να πείσετε, με τις τηλεγραφικές και αυθαί-

ρετες καταθέσεις σας ότι ο Έλληνας πάσχει από γονιδιακή ή άλλη ψυχολογικής φύσεως νεοπλασία, που προκαλεί άλογες μεταπτώσεις από τη θέση στην άρνηση και αντίστροφα. Ο παραλογισμός αυτός έχει ήδη απαντηθεί και θα απαντηθεί και στα επόμενα εδάφια.

47. Ο ελληνικός «νόμος του Πάρκινσον»: Δυο Έλληνες κάνουν σε δυο ώρες (λόγω διαφωνίας) ό,τι ένας Έλληνας κάνει σε μιαν ώρα.

Και επικαλούμενος το νόμο του Πάρκινσον, τη νόσο της εγκεφαλικής διαταραχής, που προκαλεί μυϊκό πόνο, δυσκαμψία και αδυναμία, ακαμψία, αστάθεια, εκφυλισμούς και διαταραχές του αυτοελέγχου, επιχειρείτε:

Να επιβεβαιώσετε ότι ο Έλληνας και το Ελληνικό Έθνος, για την Ανθρωπότητα και τη φύση, είναι παράγων από τη φύση του ασύμβατος, μολυσματικός και αποσταθεροποιητικός (βλ. και εδάφιο 22).

Να επιβεβαιώσετε τους ισχυρισμούς των Γερμανών:

Ότι ο Έλληνας είναι τεμπέλης, απροσάρμοστος και αντιπαραγωγικός.

Και άρα πρέπει να μεταλλαχθεί, δια των μνημονίων, διά του εγκλωβισμού, της φτωχοποίησης, της επιτήρησης, της σκλαβοποίησης του κλπ.

Για να του επιτραπεί να παραμείνει στην οικογένεια των «πολιτισμένων και «πεφωτισμένων».

Των κυρίων με τις «ευγενείς» παραδόσεις, των σταυροφόρων.

Των επιδρομέων, των Ούννων, της καταλήστευσης των Ρωμαίων επί αιώνες, της τραγωδίας των Ελλήνων στη Μικρά Ασία.

Των αποικιοκρατών, των δύο Παγκοσμίων Πολέμων με τα 72,5 εκατομμύρια νεκρούς, μέσα σε $\frac{1}{3}$ του αιώνα, της διαίρεσης της Γιουγκοσλαβίας, της Κύπρου, της καταστροφής των λαών της Ασίας, της Αφρικής, της Αμερικής κ.λπ.

48. Βαθιά μες στη ψυχή του Έλληνα συζούν ο Χατζηαβάτης κι ο Μεγαλέξαντρος. Η υπερβολή της κακομοιριάς και της λεβεντιάς. Η περηφάνια της ύβρης και η ύβρη της γκρίνιας. Μόνιμες και αρχαίες αιτίες δυστυχίας και δημιουργίας.

Και καταλήγετε, κ. Δήμου, στο εδάφιο αυτό, επιβεβαιώνοντας την αξιωματική σας πεποίθηση για τον Έλληνα:

Ότι βαθιά μες στη ψυχή του συζούν ο Χατζηαβάτης και ο Μέγας Αλέξανδρος.

Η υπερβολή της κακομοιριάς και της λεβεντιάς. Η περηφάνια της ύβρεως και η ύβρη της γκρίνιας.

Μπερδεύετε την κατάρρα της κακής μοίρας με την ευλογία της λεβεντιάς. Την ύβρη που παράγεται από την αλαζονεία, την αυθάδεια και την αναξιοπρέπεια, με την ευγένεια. Την αξιοπρέπεια με τη γκρίνια, που είναι ανακάτεμα της εριστικότητας, της μουρμούρας, της φιλονεικίας, και της μεμφιμοιριάς.

Όλες αυτές οι ροπές, αξιωματικά μας επιβεβαιώνετε ότι είναι βαθιά ριζωμένες στη ψυχή του Έλληνα, «μόνιμες και αρχαίες αιτίες δυστυχίας και δημιουργίας». Δημιουργίας που υπαινίσσεστε ότι πραγματοποιήθηκε μόνο στην Αρχαία περίοδο, πριν 2.500 χρόνια, και δυστυχίας, που παράγει ο Έλληνας και το Ελληνικό Έθνος καθ' όλη την περίοδο, από την Αρχαία Αθήνα μέχρι σήμερα.

Αυτός ο αφορισμός ενός ολόκληρου Έθνους είναι πρωτόγνωρος. Δεν αναφέρεται από κανένα πολέμιο του Ελληνικού Έθνους, με τόσο τυφλό πάθος. Για το λόγο αυτό, θα έπρεπε να επιχειρήσετε τον αφορισμό σας μέσα από μία επιστημονική ή τουλάχιστον μία επιστημονικοφανή μελέτη και όχι μέσα από ένα συνονθύλευμα τηλεγραφικών θέσφατων και προσωπικών ιδεολογημάτων.

Να δικαιολογήσετε γιατί διαγράφετε τα 1000 χρόνια του Βυζαντίου, την πνευματική προσφορά του Ελληνικού πνεύματος στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Την ευθύνη των σταυροφόρων για τη μοίρα του Ελληνισμού

και του κόσμου, το θαύμα της Επανάστασης του 1821 και της απελευθέρωσης Ελληνικών εδαφών. Το θαύμα της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης κατά των NAZI, την κυριαρχία των Ελλήνων επιστημόνων, επιχειρηματιών, εργατών της Τέχνης, της υπερπόντιας ναυτιλίας μας, αλλά και του μεταπολεμικού οικονομικού θαύματος των Ελλήνων, που οδήγησαν την Ελλάδα μεταξύ των 28 πλουσιότερων χωρών του πλανήτη.

Η χρεοκοπία της Ελλάδας και της Κύπρου είναι μεθοδευμένα εγκλήματα καθυπόταξης του Ελληνισμού.

Να δικαιολογήσετε ποιοί μας οδήγησαν στην τραγωδία των μνημονίων.

Ποιοί αφάνισαν την αστική τάξη των Ελλήνων μετά το 1946;

Τέλος, να αναδείξετε τις αιτίες του Ελληνικού πελατειακού κράτους-προτεκτοράτου, που κατέστησε τον Έλληνα-απολίτη, πελάτη του και σήμερα πλέον φτωχόν και σκλαβοποιούμενον.

Ο Άνθρωπος περπατά με δύο πόδια,
το πνεύμα και την ύλη,
τη σκέψη και το σώμα.
Αν χάσει το ένα από τα δυο ή
αν το ένα αναπτυχθεί υπερβολικά
έναντι του άλλου,
ο άνθρωπος χάνει την ισορροπία του
και πέφτει.

Σωκράτης

* * *

Οι αρετές δεν υπάρχουν μέσα μας εκ φύσεως.
Ούτε όμως είναι αντίθετη προς την φύση μας,
η γέννησή τους μέσα μας.
Η φύση, μας έκανε επιδεκτικούς στις αρετές.
Τέλειοι όμως σ' αυτές γινόμαστε
με την διαδικασία του ήθους (1103α25)
Αριστοτέλης «Ηθικά Νικομάχεια»

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Το βιβλίο αυτό διακρίνεται από τις παρακάτω ιδιομορφίες.

Το διάλογο μεταξύ δύο κόσμων σκέψης και αξιακών συστημάτων και τις καταγεγραμμένες, με σαφήνεια ή όχι, θέσεις και αντιθέσεις των 193 εδαφίων του βιβλίου του Ν. Δήμου, που επιτρέπουν την καλλίτερη επικέντρωση σ' αυτές, την ευστοχότερη ανάλυσή τους και τη, χωρίς τον κίνδυνο διασποράς και αποκλίσεων, αντιπαράθεση.

Επειδή όμως σ' αυτά τα εδάφια-θέσφατα, συμπυκνώνεται η ιστορική πορεία, η ανεπανάληπτη προσφορά, η ιδιοσυστασία και η προοπτική του Ελληνικού Έθνους, αλλά και η υπόσταση και η προοπτική του Ανθρώπου μέσα στον Κόσμο, κάθε απάντηση και ανάλυση σ' αυτά είναι εκ των πραγμάτων ανεπαρκής, ατελής και πάντα επιδεχόμενη βασανιστικότερες και βαθύτερες αναλύσεις και προσεγγίσεις.

Γι' αυτό, ο Επίλογος σ' αυτό το βιβλίο προσφέρεται περισσότερο για την επικέντρωση σε αμφιλεγόμενες εννοιολογικές περιοχές και αφανείς συνιστώσες τους.

Είναι αρχικά αναγκαίο να στοχεύσει ο αναγνώστης την προσοχή του στη δομή, στην αλληλουχία και στη διαλεκτική των 193 εδαφίων, τα οποία παρουσιάζονται ως αξιωματικές Αλήθειες, προφητείες και αφορισμοί.

Διαδέχονται οι συνειρμοί, ο ένας τον άλλο, με σκοπό να κατασταλάξει στη συνείδηση του αναγνώστη η βεβαιότητα,

ότι ο Έλληνας και το Ελληνικό Έθνος πάσχουν από δομικές νεοπλασίες, που καθιστούν τις οντότητες αυτές ασύμβατες, τόσο με την ανθρώπινη όσο και με τη φυσική τάξη.

Η διαλεκτική της αλληλουχίας αυτών των συνειρμών είναι απολύτως αυθαίρετη και παραπλανητική.

Επιδιώκει να παρασύρει, όπως τα διαδοχικά δολώματα, τον ποντικό στη φάκα. Και πολλές φορές το πετυχαίνει.

Η επιχείρηση γίνεται ευκολότερη, αφού εκτυλίσσεται σε ένα πολύ ευνοϊκό περιβάλλον της άθλιας Ελληνικής πραγματικότητας: τη διαχρονική ανομία, την απαιδεία, τη δομική αντικοινωνική συμπεριφορά της Διοίκησης και των θεσμών και, πάνω από όλα, στο βαθιά ριζωμένο πελατειακό πολιτικό σύστημα, που διαλύει τα πάντα και βρίσκει τα στηρίγματά του στους ξένους. Που έχει επικίνδυνα ενοχοποιήσει την έννοια του Κράτους στη συνείδηση του πολίτη και το έχει ταυτίσει με την έννοια της Πατρίδας και του Έθνους.

Αυτό το κράτος-προτεκτοράτο ευρίσκεται σε διάσταση με τον πολίτη. Παράγει αδιέξοδα και κενά, τα οποία καλύπτει το διαπλεκόμενο με τους ξένους και τα ντόπια συμφέροντα σύστημα εξουσίας, εις βάρος πάντα του Λαού.

Αυτό το κράτος, το οικειοποιήθηκαν και το ανέθρεψαν οι εναλλασσόμενες φατρίες στην εξουσία. Αυτοί είναι οι κυρίως υπεύθυνοι και εάν δεν λογοδοτήσουν, δεν θα έλθει η Σωτηρία

Τα αδιέξοδα για το Λαό μας γίνονται ακόμα μεγαλύτερα, γιατί νιώθει ότι ούτε τα κόμματα της Αριστεράς διαθέτουν το κύρος, την επάρκεια αλλά και τις ελάχιστες μαρτυρίες για να τα εμπιστευθεί, να οδηγήσουν τη χώρα σε κάποιο ξέφωτο και να δώσει στο Λαό την προοπτική της ελπίδας.

Η ιστορία τους και οι πολιτικές τους τα ενοχοποιούν. Αναδεικνύουν Δονκιχωτικές ψυχώσεις και ιδεολογικές αγκυλώσεις που αντί να πείσουν, απωθούν τον μέσο πολίτη.

Ενώ, η χώρα καταποντίζεται μέσα στη δίνη και στον ορμαγδό των μνημονίων, ο Λαός βάλλεται, συνθλίβεται και γενοκτονείται, οι Αριστερές προσπερνούν αυτή την πρωτόγνω-

ρη και εφιαλτική γκουέρνικα, λες και ενδιαφέρονται να την κάνουν περισσότερο εφιαλτική για να επιτύχουν μέσα από το δράμα της κοινωνίας, ιδεολογική δικαίωση. Και για να συντηρήσουν το αριστερό τους προφίλ, αναλώνονται στην επίδειξη Αριστερισμών και λεκτικής επαναστατικότητας υπέρ άλλων δύστυχων και επίσης σκληρά χειμαζομένων Λαών.

Θυμίζουν τον ανεπρόκοπο οικογενειάρχη, που καμώνεται ότι σπεύδει σε βοήθεια άλλων μακρινών οικογενειών, εγκαταλείποντας ρακένδυτη τη δική του.

Ενώ τη συνειδητή φτωχοποίηση του Λαού και την καταλήστευση του Δημοσίου και του ιδιωτικού πλούτου, τα βαφτίζουν μαθηματικό λάθος.

Αλλά αυτό ο Λαός το εισπράττει σαν ένα τιποτένιο άλλοθι. Σαν ένα κάλυμμα της άρνησής τους να προασπίσουν τα Εθνικά συμφέροντα της χώρας και την επιβίωση της.

Το εισπράττει σαν ένοχη και συνειδητή ταύτιση της Αριστεράς με τους δυνάστες της παγκοσμιοποίησης. Στην καλλίτερη περίπτωση, σαν μία ηλίθια εμμονή να επιβάλουν τη Βασιλεία τους πάνω στα ερείπια του Λαού και της χώρας.

Υλακτούν και περισσότερο η Δημοκρατική Αριστερά, ενώ βυθίζεται ο Τιτανικός, υπέρ του αντιρατσιστικού νόμου, εξανεμίζοντας το δικαίωμα έκφρασης γνώμης και σερνόμενοι σαν μαλάκια στα πόδια των επικυριάρχων περιούσιων. Δυστροπούντες, εάν όχι αρνούμενοι να κατονομάσουν τα ολοκαυτώματα και τις γενοκτονίες των Ελλήνων της Μικράς Ασίας, του Πόντου, της Κύπρου, των Αρμενίων και, βεβαίως, όλων εν γένει των θυμάτων των NAZI των δύο Παγκοσμίων Πολέμων. Αρνούμενοι να χαρακτηρίσουν τη Γκουέρνικα των μνημονίων και της λαθρομετανάστευσης οργανωμένη ρατσιστική επιχείρηση κατά του Ελληνικού Λαού. Βεβαίως, πρέπει να τιμηθεί η γενοκτονία των Εβραίων από τους NAZI, στην έκταση που αυτή αποδεικνύεται από τα ιστορικά δεδομένα και στα πλαίσια του παγκόσμιου ολοκαυτώματος των 72.5, τουλάχιστον, εκατομμυρίων των δύο τελευταίων Παγκόσμιων Πολέμων, όπως επίσης τα εγκλήματα κατά των

Παλαιστινίων και όλων των λαών, που η αλαζονία των συγχρόνων NAZI, με σχέδιο και σύστημα, γενοκτονούν.

Η νεοπλασματική διόγκωση του προβλήματος της λαθρομετανάστευσης, που έχει ήδη καταστεί παράγων αποσταθεροποίησης της παγκόσμιας τάξης και άμεση υπαρκτική απειλή για την Ελλάδα, αναδεικνύει τις εφιαλτικές επιπτώσεις των ιδεοληψιών της Αριστεράς αλλά και της μετάλλαξης της Δεξιάς σε παγκοσμιοποιητικό έκτρομα, υπηρέτη ξένων και όχι της πατρίδος.

Στο όνομα της διεθνιστικής ιδεολογίας και της υποκριτικής αλληλεγγύης, η Αριστερά γίνεται συνδρομήτρια και αρωγός της ομογενοποίησης των Λαών, της οριζόντιας φτωχοποίησης και της σκλαβοποίησης τους.

Αλλά αυτός είναι ο στόχος της παγκόσμιας ελίτ του χρήματος, της Νέας Τάξης Πραγμάτων, που ευαγγελίζονται την πτώση των συνόρων, τον αφανισμό των Εθνών, τη ρήξη κάθε δεσμού των γενεών με το παρελθόν, την απώθηση της ιστορίας στην άβυσσο της λήθης, την ελεύθερη διακίνηση των κεφαλαίων των ελαχίστων κυριάρχων επί του πλανήτη οικογενειών και τη χύδην διακίνηση σκλάβων-εργατών, χωρίς δικαιώματα και προοπτική.

Βεβαίως, στη μνήμη του αυριανού ομογενοποιημένου κόσμου, θα μείνουν μόνο τα ολοκαυτώματα των περιούσιων και θα καταποντισθούν στην καταπακτή της λήθης τα δικά τους ολοκαυτώματα, που, βιαζόμενοι και παραπληροφορούμενοι, οι Λαοί επιτρέπουν να ταφούν.

Η πλημμυρίδα των τριών ίσως εκατομμυρίων παρανόμων ή όχι, μεταναστών και η συνεχής και ανεξέλεγκτη ροή άλλων, δυναμιτίζει την Ελλάδα, που όλο και περισσότερο βαλτώνει και βυθίζεται στο μνημονιακό τέλμα.

Εάν το πολιτικό μας σύστημα δεν είναι ένοχο για έγκλημα εσχάτης προδοσίας, τότε η πολικότητα του πλανήτη μας, έχει ήδη αλλάξει και η Ανθρωπότητα ασθενεί από βαριά παράκρουση.

Η εντροπία του παγκόσμιου συστήματος έχει κτυπήσει

κόκκινο και ο Αρμαγεδώνας της αποκατάστασης των ισορροπιών ευρίσκεται επί θύραις.

Μέσα σ' αυτό το μπάχαλο, το χωρίς κανένα πλέον αρμό και σύστημα αισθητήρων, φαίνεται απόλυτα λογικός ο αντικατοπτρισμός της πραγματικότητας. Η κόλαση βαφτίζεται παράδεισος και η σκλαβιά ελευθερία. Η αγέλη των λύκων, φίλοι και σύμμαχοι.

Εάν οι ηγεσίες της Ελληνικής και της Διεθνούς Αριστεράς δεν είχαν αλωθεί, καμία δύναμη δεν θα μπορούσε να παγιδεύσει τους Λαούς.

Και είναι το ίδιο συγκλονιστική, η επαναλαμβανόμενη από τη σύσταση του νεο-Ελληνικού Κράτους, λεηλασία, σκύλλευση και βεβήλωσή του.

Είναι νωπές στη μνήμη μας οι αμείωτες πειρατείες των Συμμάχων μας, Βαυαρών, Γάλλων, Άγγλων, Αμερικανών και Γερμανών. Οι προσπάθειές τους να αποτρέψουν την οργάνωση του νεοσύστατου κράτους, δολοφονώντας τον Άγιο του Έθνους Κυβερνήτη Καποδίστρια, καταδικάζοντας, παρά την άρνηση των δικαστών, Τερτσέτη και Πολυζωΐδη, τον Ελευθερωτή του γένους Κολοκοτρώνη. Τα αποικιακά τους δάνεια και οι απειλές, με τη χρήση των στόλων τους, για να εισπράξουν τα υπέρογκα πανωτόκια τους.

Είναι νωπή η Μικρασιατική Καταστροφή, η αποξένωσή μας από τα προνόμια του νικητή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ο εξαναγκασμός μας στον Εμφύλιο και στο Διχασμό.

Πρέπει να γίνει επίσης γνωστή στο Λαό μας η οικονομική του λεηλασία και η οργανωμένη πολιτική και οργανωτική υποανάπτυξή του από τους Δυτικούς, που οδήγησαν στις σύγχρονες τραγωδίες του Κυπριακού, της αποβιομηχανοποίησης, της εγκατάλειψης της υπαίθρου, της απαιδείας του, της αποελληνοποίησης της εξωτερικής μας πολιτικής και η πρόσδεσή μας στο συμμαχικό κάτεργο, που οδήγησαν στη σημερινή υπέρ-τραγωδία των μνημονίων.

Η άνοδος της αριστεράς στην διακυβέρνηση της χώρας

αποτελεί χρυσή ευκαιρία. Πρέπει όμως να απαλλαγεί από τις διεθνιστικές αγκυλώσεις της. Να εξελιχθεί σε μιά πλατειά πατριωτική και δημοκρατική ενότητα. Να καταπολεμήσει την διαφθορά και την ανομία και να απαλλάξει το κράτος από την κομματοκρατία, υπερασπιζόμενη τα εθνικά δίκαια και συνεγύροντας τον λαό μας.

Η Παπική Δύση, οι Σταυροφόροι και το Κεφάλαιο

Η κεντρική επιδίωξη του κ. Δήμου, συμπυκνώνεται στη βεβαιότητά του ότι ο Έλληνας και το Ελληνικό Έθνος πάσχουν από δομική, άρα ανίατη, νεοπλασία. Είναι, κατά συνέπεια, ασύμβατες οντότητες, με κάθε άλλο Έθνος και, επομένως, πρέπει να μεταλλαχθούν. Να γίνουν Ευρωπαίοι ή να απωλεσθούν. Αλλά αυτό το Αξίωμα έχει κονιορτοποιηθεί από όλους τους μέγιστους διανοητές όλων των Εθνών και όλων των αιώνων. Η Ελληνική φυλή επιβεβαιώνεται και τιμάται διαχρονικά, με συλλογικά και ατομικά επιτεύγματα και άθλους υπέρ της Ελευθερίας και της Εθνικής ανεξαρτησίας της.

Με διακρίσεις στις τέχνες, στις επιστήμες, στις επιχειρήσεις και σε κάθε τομέα του Παγκόσμιου και ιστορικού στίβου. Είναι επίσης γνωστή η στοχευμένη προσπάθεια συσκότισης αυτής της τεράστιας προσφοράς των Ελλήνων, η αποδυνάμωση της ισχύος της και της υπόστασης του Ελληνικού Έθνους.

Από τον 9^{ον} αιώνα, τουλάχιστον, η αδελφή Χριστιανική Δύση, η Σταυροφορική και ευρύτερα η Παπική και καπιταλιστική, αλλά και όλες σχεδόν οι συνιστώσες, που διαχρονικά συνθέτουν την ισχύ του επιθετικού δόρατός της, δεν έπαψαν να λογχίζουν, ως μητροκτόνοι, την πνευματική τους μάνα. Στρατοί και σταυροφόροι, κληρικοί και μοναχοί, τραπεζίτες και αιμοσταγείς «φιλόανθρωποι», υποκρινόμενοι τους εκπροσώπους του Θεού και τους φύλακες της επί γης τάξης, είναι απέναντι στον Ελληνικό κόσμο.

Γράφει ο Βίκτωρ Ουγκώ:

«Ο κόσμος είναι η Ελλάδα, που διαστέλλεται. Η Ελλάδα είναι ο κόσμος, που συστέλλεται».

Η ρήση αυτή είναι χαρακτηριστική και συμπυκνώνει το μεγαλείο αυτής της Οικουμενικής Πατρίδας, που η σταυροφορική Δύση επί αιώνες καταστρέφει.

Ο κόσμος είναι η πνευματική Ελλάδα: που διαστελλόμενη, καθιστάμενη δηλαδή οικουμενική, αναδεικνύει στο κάθε ανθρώπινο πλάσμα, τις Θεϊκές συντεταγμένες του.

Το αίτιο και τον σκοπό της ύπαρξής του.

Η Ελλάδα είναι το Σύμπαν. Το ΟΛΟΝ, που συστελλόμενο, εγκλείει μέσα στο άπειρόν του, το ΕΝΑ.

Ίσως, αυτές οι προσεγγίσεις να αποδίδουν το νόημα της παραπάνω ρήσης του Βίκτωρος Ουγκώ. Τον προσδιορισμό του Ελληνικού κόσμου, μέσα στο Αχανές, με τις Θεϊκές συντεταγμένες της Ελληνικής φιλοσοφικής σκέψης.

Ίσως, να αναδεικνύουν τον *ΟΔΙΚΟ ΧΑΡΤΗ*, που ο αιώνιος Οδυσσέας πρέπει να αποκρυπτογραφήσει για να φτάσει στην Ιθάκη του. Στο *Βασίλειο του Ανθρώπου*, στη συνειδητοποίηση της Αλήθειας, μέσα από φουρτουνιασμένες και αφιλόξενες θάλασσες, από σκοτεινές αβύσσους και ερέβη.

Οπωσδήποτε, πάντως, είναι ένας Ύμνος ενός μεγάλου σοφού προς την Ελλάδα και η καταδίκη προς τους διώκτες της.

Είναι συγκλονιστική επίσης η Ελένη Γλύκατζη Αρβελέρ στο βιβλίο της «ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ», περιγράφουσα την επί αιώνες εχθρότητα της Δύσης κατά του Βυζαντίου, η οποία κατέληξε στην πτώση του και στην επιβολή μιας νύχτας αιώνων, από τους Τούρκους στην Ελλάδα και στην Ευρώπη.

Και όμως, διαχρονικά προβάλλεται ο Έλληνας στην οθόνη του παραλόγου, όπου συντελείται η κακοποίησή του, παραλλασσόμενος από τους ληστές και δολοφόνους του.

Προβάλλεται δηλαδή το θύμα στη θέση των ληστών του και επιτυγχάνεται έτσι η αυτοενοχοποίηση του Λαού και η απαλλαγή των δολοφόνων του.

Ενοχοποιούν και καταδικάζουν τους λαούς σε καλούς και

κακούς και τον Έλληνα σε επικίνδυνο, που πρέπει να μεταλλαχθεί σε Ευρωπαϊό και στην περίπτωση που αυτό καταστεί αδύνατον, να οδηγηθεί στην πυρά.

Ως επαγγελματίας διαφημιστής, ο κ. Δήμου κατέχει την τέχνη της διασποράς και της εμφύτευσης της φήμης, την τέχνη της διαδοχικής επιβεβαίωσης λογικοφανών αληθειών, παρασύροντας τον αναγνώστη να αποδεχθεί το ζητούμενο.

Η επίτευξη του σκοπού, στην περίπτωση της δυσφήμισης και καταδίκης ενός Έθνους, δεν είναι εύκολη επιχείρηση. Απαιτείται σχέδιο, που εκπόνησε και επικαιροποιεί κάθε φορά μία υπερδύναμη, ικανή να εμπνέει, να παραπληροφορεί, να καθοδηγεί, να εκβιάζει και να «νομιμοποιεί» το άκρως παράνομο και ανιστόρητο.

Ποιός θα μπορούσε να διαγράψει την ιστορική αλήθεια της έλευσης των Σλάβων, χίλια σχεδόν χρόνια μετά τον Αλέξανδρο στην Ελληνική Μακεδονία; Και όμως, ένα Σλαβικό φύλο, διεκδικεί τη Μακεδονία και τον Αλέξανδρο, κάτω από τη σκέπη και την καθοδήγηση αυτής της υπερδύναμης.

Ποιός θα μπορούσε να πείσει ένα μεγάλο μέρος του Λαού μας και μάλιστα το πλέον δραστήριο να αρνείται τα απαράγραπτα και αιώνια δικάιά του, στο όνομα της όποιας φευτικής, διεθνιστικής ψύχωσης;

Ποιός θα μπορούσε να σκεπάσει με την αχλύ της ιστορικής καταχνιάς την υπέρλαμπρη χιλιετία του Βυζαντίου;

Και ποιός θα κατάφερνε να ξεχασθούν τα 72.5 εκατομμύρια του Ολοκαυτώματος των Λαών από τους NAZI, κατά τους δύο Παγκόσμιους Πολέμους και να νομιμοποιείται να διαφημίζεται και τελικά να μένει στο θυμικό των Λαών μόνο το Ολοκαύτωμα των Εβραίων;

Ολοκαύτωμα, βεβαίως! Αλλά μόνο ένα;

Ποιός θα μπορούσε να κάνει παγκόσμια σημαία τον αντιρατσισμό και παράλληλα να επιβάλλει τον χειρότερο ρατσισμό, πρώτιστα στον Ελληνικό Λαό, και, βεβαίως, σε όλους τους Λαούς του κόσμου;

Να επιχειρεί τη σκλαβοποίηση και τον αφανισμό του Αν-

θρώπου για το καλό του, με σύνθημα δήθεν τον αντιρατσισμό; Να αλλάζει τη φυσική και Ανθρώπινη τάξη για να επιβάλει τη δική του Βασιλεία, ως την κυρίαρχη παρουσία στον κόσμο;

Και ποιός θα διανοείτο ότι ο κ. Δήμου θα απεύχεται, στον ταφικό τύμβο της Αμφίπολης, να κρύβεται, επί χιλιετίες, η δόξα και η Ελληνικότητα της Μακεδονίας, όταν οι παραχαράκτες της ιστορίας θα ελάμβαναν από τον ίδιο τον Αλέξανδρο την πίο αυθεντική απάντηση για το άσβεστο Ελληνικό αστέρι της Μακεδονίας;

Ποιός τέλος θα διανοείτο ότι η Ελληνική πολιτεία, (υπακούοντας σε ποιές άραγε σκοτεινές δυνάμεις), θα απέτρεπε για άλλη μια φορά την εξερεύνηση του ταφικού τύμβου.

Αλλά, ως περιοριστούμε μόνο στο εξελισσόμενο Ελληνικό δράμα.

Προϋποθέτει το δράμα αυτό συμμαχίες και πλαίσιο, μέσα στο οποίο εκτυλίσσεται στο χρόνο η επιχείρηση κατά των Ελλήνων, άρα και ισχυρούς συνεργάτες. Συνεργάτες που έχουν προετοιμάσει το έδαφος, το καλλιεργούν και θα στρώσουν το χαλί. Που θα πείθουν ότι το χαλί αυτό είναι μαγικό, σαν το χαλί του Αλαντίν.

Που θα σκορπίζουν επάνω του ψεύτικα αλλά φανταχτερά πετράδια, ψεύτικες αλλά αληθοφανείς νεοπλασίες. Επίχρυσα χάλκινα περιδέρια και αστραφτερά καθρεφτάκια.

Καθρεφτάκια, που προκαλούν αντικατοπτρισμούς και διαθλάσεις, που θολώνουν τη λογική και μεταλλάσσουν το ψέμα σε αξιωματική Αλήθεια.

Έτσι, αναφέρεται συλλήβδην ο Έλληνας ως δυστυχής καταναλωτής κατώτερων μόνο επιθυμιών, ηδονών και διακρίσεων, χωρίς αντίκρουσμα, ανίκανος για ευγενείς επιθυμίες. Ανίκανος για δημιουργική δράση και επομένως ρέπων στην προγονοπληξία, τον ωφελιμισμό και τον παρασιτισμό.

Και προκαλώντας του ενοχές ότι είναι αντιπαραγωγικός και προγονολάγνος, απροσάρμοστος, πονηρός και τεμπέλης, τον προδιαθέτει να αρνηθεί το ιστορικό του παρελθόν και την προ-

γονική του κληρονομιά, να μεταλλαχθεί σε Ευρωπαϊό, έστω και δεύτερης κατηγορίας, αλλά πάνω από όλα σε αντί-Έλληνα.

Υβρίζει την Ελληνίδα αστή, προσδίδοντάς της σεξεμπορική δομική ιδιοσυστασία, υποβαθμίζοντάς την σε αγοραίο ον, στερούμενο της ανεκτίμητης αξίας της γυναίκας. Την παρομοιάζει με το μεγαλοφυή Έλληνα εφοπλιστή, που διαπραγματεύεται τη ψυχή της, ωθούμενη από εσωτερικές δυνάμεις της διαβολικής ιδιοσυστασίας της, από γονιδιακή ανάγκη.

Έσχατη ταπείνωση και καθολικός ρατσισμός.

Υποβαθμίζει και τον άνδρα, ως εκμεταλλευτή της γυναίκας, που ρέπει προς την απάτη και την πορνεία.

Έτσι κλείνει τον κύκλο της εσχάτης καταφρόνιας του Έλληνα και του Ελληνικού Έθνους.

Σταλάζει στη ψυχή του Έλληνα τη βεβαιότητα της δομικής έλλειψης σιγουριάς, που κουβαλάει μέσα του, ως προς την ταυτότητά του και την προοπτική του. *Ανήκει στη Δύση ή στην καθ' ημάς Ανατολή; Και τον προτρέπει να «ελευθερωθεί» από το βαρύ παρελθόν του και να μεταλλαχθεί σε κάτι άλλο από τον εαυτό του.*

Να γίνει δηλαδή δούλος και υποτακτικός της Εσπερίας.

Και κάτω από τα μη ανατάξιμα δομικά βάρη, που κουβαλάει μέσα του, προσπαθεί να τον πείσει ότι η ανεκτίμητη ιστορία του είναι ένας κίβδηλος μύθος και ότι ο Ελληνικός Λαός, σαν μικρός Λαός, δεν μπορεί να πιστεύει σε μεγάλους μύθους. Πρέπει να δεχθεί τη μοίρα του έσχατου και του υποτακτικού.

Αλλά ο Ελληνικός μύθος είναι ο πανανθρώπινος μύθος.

Η παραπάνω αλληλουχία συνειρμών και πολλές ακόμα, που για την οικονομία χώρου, δεν επαναλαμβάνω εδώ, συνθέτει μία σαφέστατη λογική ακολουθία, μία μαθηματικοποιημένη σειρά συλλογισμών, που προσδοκά να παρασύρει τον αναγνώστη, όπως τα δολώματα, τον ποντικό στη φάκα.

Και συντελείται αυτή η επιχείρηση επί αιώνες.

Ληλατείται ο Ελληνισμός, ο πλούτος και ο πολιτισμός του και παραχαράσσεται η ιστορία του.

Γενοκτονείται κάθε φορά που καρποφορεί και φυλακίζεται στις απολύτως ελεγχόμενες δήθεν Συμμαχίες, NATO, Ε.Ε. κλπ., στις οποίες και εκχωρεί την Εθνική του ανεξαρτησία, με στόχο την αποσάρθρωση και την εξαχρείωσή του.

Οι παραπάνω συλλογισμοί αναφέρονται σε ιδεολογήματα και ψυχώσεις, θέσεις και διαχρονικές πολιτικές, που εκπορεύονται από κέντρα στρατηγικής και προπαγάνδας της Δύσης και που αναπαράγουν ντόπιοι εκπρόσωποί τους.

Σ' αυτά τα κέντρα των λύκων, των δυναστών και δολοφόνων, αναφέρομαι, απαντώντας στον κ. Δήμου.

Στο βαθμό όμως που δημόσια πρόσωπα και φορείς αναλαμβάνουν εργολαβικά την προβολή τους, οφείλουν να υπερασπίσουν δημόσια τις απόψεις τους και τους εντολείς τους.

Πάντως, ο αναγνώστης πρέπει να εστιάσει, προβληματιζόμενος και στο συνωστισμό των επωνύμων κριτικών, Ελλήνων και ξένων, οι οποίοι υμνολογούν τον συγγραφέα και εκτοξεύουν τον «πατριωτισμό» του στα Ουράνια.

Η τραγωδία όμως των μνημονίων που βιώνει ο λαός μας είναι η κορυφαία επίθεση εναντίον του, από τις σκοτεινές χωρίς προσωπείον, δυνάμεις της Δύσης.

Το σχέδιο της χρεοκοπίας της χώρας μας, είναι το πείραμα για την υλοποίηση, ευρύτατης επίθεσης κατά των δικαιωμάτων του ανθρώπου και της μέσω της φτωχοποίησης, σκλαβοποίησή του.

Για την Ελλάδα το σχέδιο αυτό έρχεται από παλιά.

Έχει τιμωριτικές διαστάσεις αλλά και βαθύτατα ιδεολογικές, επί αιώνες επιβεβαιούμενο. Στις τελευταίες δεκαετίες πρωτοστατεί η Γερμανία, η οποία παρά πάσαν έννοια δικαίου και ηθικής που ισχύει στην όντως Γερμανική Ε.Ε., στην Δύση και στους Πλανητικούς Θεσμούς, στραγγαλίζει την χώρα μας οικονομικά, την απαξιώνει ηθικά και ανοίγει τις κερκόπορτες για την απώλεια της Εθνικής Κυριαρχίας, ανεξαρτησίας και της εδαφικής της ακεραιότητας.

Αυτή η Γερμανία και αυτή η Γερμανική Ευρώπη, φαίνεται ότι έχουν εξελιχθεί στη σύγχρονη Ευρώπη του Μέττερνιχ και της Ιεράς εξέτασης.

Ο Νόμος του δανειστή έρχεται πολλαπλάσια ισχυρότερος, αφού ο σύγχρονος πλανητικός δανειστής, δεν εξουσιάζει μόνο τον άνθρωπο, την περιουσία του, τη ζωή του και τη ζωή των μελών της οικογένειάς του, αλλά όλα τα έθνη και τη προοπτική της ανθρωπότητας. Επιχειρεί να δημιουργήσει το νέο τύπο ανθρώπου, τον φτωχοποιούμενο και σκλαβοποιούμενο, ενώ στο βάθος φαίνεται η προσπάθεια εκθρόνισης του δημιουργού και η ενθρόνιση του θηρίου στο θρόνο του.

Αυτή η διάσταση της ΕΕ, γίνεται εφιαλτικότερη εάν αναλογιστούμε ότι, πρώτου ο αλέκτωρ λαλήσει, η Ευρώπη της αλληλεγγύης μετετρέπεται σε Ευρώπη πολλών ταχυτήτων που στην πράξη εκφράζεται σε μια Ευρώπη λαών ευγενών και λαών σκλάβων τους. Και στο βάθος του χρόνου σε μια Ευρωπαϊκή ελίτ, δυνάστη των λαών της και εταίρο της παγκόσμιας ελίτ των πεφωτισμένων.

Αυτή η ζοφερή πραγματικότητα, δυστυχώς αποκρύπτεται από τους πολίτες της πατρίδας μας και της Ευρώπης στο όνομα του προσωπικού μακροπρόθεσμου συμφέροντος της αυτοσυντήρησης και της παραλυτικής προπαγάνδας από τα ελεγχόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Ομολογώ, ότι μάλλον ο γράφων έχει απωλέσει τα αντανακλαστικά της αυτοσυντήρησής του. Πρέπει να κατοικεί σε έναν άλλο κόσμο, όπου το μαύρο και το άσπρο δεν είναι διακριτές καταστάσεις. Αλλάζουν κατά το δοκούν.

Πιστεύω ότι οι βυσσοδομούντες, κωφεύοντες, δεν θα υπερασπίσουν τις «αλήθειες» τους.

Κρυπτόμενοι, θα εξαπολύσουν τα βέλη τους, μέσω των αμέτρητων στρατευμένων φρακοφόρων και των ρακένδυτων λεγεωναρίων τους και οι σοβαροφανείς αριστεροί γιαλαντζί και οι μέχρι χθες εργολάβοι της εθnikοφροσύνης, θα κωφεύσουν επίσης.

Πάντως, ο κριτής είναι ο σωστά ενημερωμένος πολίτης.

Και νικητής είναι πάντα ο Αγωνιζόμενος υπέρ των δικαίων του Ανθρώπου, υπέρ των απαράβατων Αξιών, που καθαγίασαν οι θυσίες των Εσταυρωμένων υπέρ της Ελευθερίας.

Κατά την περίοδο που γράφτηκαν αυτές οι σελίδες, φαίνεται ότι κάτι πολύ μεγάλο συντελείται στη συνείδηση του Λαού μας. Μια θυελλώδης και παράλληλα λυτρωτική αφύπνιση. Μια σεισμική δόνηση τεκτονικού χαρακτήρα. που προοιωνίζει ανατροπές του Ελληνικού πολιτικού συστήματος.

Ένα πολιτικό τσουνάμι που θα παρασύρει πολλά κάστρα στην Ευρώπη, που θα αφυπνίσει τους Λαούς και θα τους ενώσει σε μια παγκόσμια στρατιά αμφισβήτησης, που τελικά θα γκρεμίσει την καλά κρυπτόμενη ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΙΚΗ Τάξη που βρυχάται έτοιμη να κατασπαράξει, για άλλη μια φορά, τη χώρα μας, την Ευρώπη και τον κόσμο.

Ο σύγχρονος Ηρακλής φαίνεται να συνεγείρει και να αφοπλίζει τους Θεούς του Ευρωπαϊκού Ολύμπου, να επιχειρεί να σπάσει τα δεσμά του Έλληνα και του Ευρωπαίου εσταυρωμένου Δεσμώτη.

Μακάρι να μην είναι μία φευγαλέα αναλαμπή ελπίδας.

Να είναι το τέλος του εφιάλτη και η αρχή μιας νέας εποχής για την Ελλάδα, την Ευρώπη και τον Κόσμο.

Να σπάσει, επιτέλους, ο Έλληνας Δεσμώτης τις αλυσίδες του και μαζί του και οι υπόλοιποι Δεσμώτες Λαοί.

Πάντως, ο Ελληνισμός πρέπει να ζήσει. Για τους Έλληνες, και για την ανθρωπότητα. Γιατί, όπως έλεγε ο Ησίοδος: μια είναι η φυλή των ανθρώπων και των Θεών.

Δεν εννοούσε, βέβαια, ο Ησίοδος μια φυλή περιούσια και ανώτερη των άλλων αλλά τη φέρουσα το πνευματικό φως, που εγκολπώνει μέσα του, κάθε φυλή, κάθε Έθνος και κάθε άνθρωπο, που διακηρύσσει το σεβασμό των Λαών και των Εθνών, την ατομικότητα των ανθρώπων και την εξανθρώπισή τους, ανεξάρτητα φυλής, χρώματος και προελεύσεως, στα πλαίσια μιας παγκόσμιας Αμφικτιονίας, Ισότητας, Σεβασμού και Αλληλεγγύης.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

Δημήτρης Βόγγολης

Συντ/χος Υποστράτηγος

Δυστυχία ή Ευτυχία
να είσαι Έλληνας;

Είναι ο προκλητικός τίτλος του βιβλίου-απάντηση στο ομώνυμο βιβλίο του κ. Ν. Δήμου ,

Το διάβασα πολλές φορές και κάθε φορά ένιωθα πιο έντονη την ανάγκη, να συγχαρώ τον καλό μου φίλο, Μαθηματικό, επιχειρηματία, συγγραφέα και ποιητή, Θ. Δάλμαρη και να τον ευχαριστήσω.

Το βιβλίο αυτό, δεν είναι μόνο μία τεκμηριωμένη απάντηση, είναι πρωτίστως ένα φιλοσοφικό και λογοτεχνικό αριστούργημα, ένα ψυχογράφημα του διαχρονικού Έλληνα και ένας ύμνος για το Ελληνικό Έθνος.

Είχα την τιμή και την τύχη, να διαβάσω σε πρωτόλεια μορφή και τις δεκατρείς ενότητες της ποιητικής του Συλλογής με τίτλο 'ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ' και υπότιτλο: 'Από την Αυγή του Ανθρώπου – Ελλάδα Αιώνιος Δεσμώτης', η οποία με αιχμαλώτισε.

Διαβάζοντας τις πρώτες ενότητες πριν ακόμα ολοκληρωθεί το πόνημα ,πρώτος, επεσήμανα ότι αυτό το αριστούργημα αποτελεί μια συνέχεια της παρακαταθήκης ιδεών του Ομήρου, χαρακτηρίζοντας τον συγγραφέα ως τον σύγχρονο δικό μας Όμηρο.

Την γνώμη μου ήρθε κατόπιν να επιβεβαιώσει το διθυραμβικό δημοσίευμα, του πρόσφατα εκλιπόντος δημοσιογράφου Κώστα Καλφάλη, με τίτλο: 'Το DNA του Ομήρου παραμένει

στην Ελλάδα', που αναφαίρετο στο ποιητικό έργο των 4000 περίπου στίχων του Θ. Δάλμαρη, και υποστήριξε ότι αυτή η συλλογή, είναι μία συνέχεια της Οδύσσειας και της Ιλιάδας του Ομήρου, που παίρνει τη σκυτάλη από τον προ-προ-προ πάππο μας για να μεταφέρει στο ατέρμον μέλλον, τη μεγαλειώδη ιστορία της φυλής των Ελλήνων και του Ανθρώπου.

Ο Κώστας Καλφέλης ήταν υπεύθυνος της έκδοσης: AN ENLARGED EUROPEAN UNION, η οποία δημοσίευε κείμενα και συνεντεύξεις των μεγαλύτερων προσωπικοτήτων του πλανήτη, ως επίσης εκδότης και υπεύθυνος έκδοσης πολλών εφημερίδων, στο Λουξεμβούργο και στην Ελλάδα.

Ο Θ. Δάλμαρης, με τον νέο του πόνημα με τίτλο: 'ΔΥΣΤΥΧΙΑ Ή ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ', κατάφερε: Πρώτον, να απαντήσει στο Ν. Δήμου, ο οποίος με το ομώνυμο βιβλίο του, που κυκλοφόρησε σε οκτώ γλώσσες και σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες αντίτυπα, καθυβρίζει τον Έλληνα και το Ελληνικό Έθνος. Και δεύτερον, να αναδείξει την ανεκτίμητη προσφορά των Ελλήνων στην Ανθρωπότητα, να καταγράψει την Οδύσειά τους και να αφαιρέσει το φύλλο συκής του θηρίου που κατασπαράσσει επί αιώνες το Ελληνικό Έθνος και οδηγεί τον πλανήτη μας στην καταστροφή.

Θεωρώ ότι και τα δύο βιβλία του Θ. Δάλμαρη αποτελούν ύψιστη συμβολή στην ποίηση και στη λογοτεχνία και μία αντικειμενική και εκ βάθους ψυχής εξομολόγηση και μαρτυρία της Ελληνικής και της Ανθρώπινης Οδύσσειας.

Προτρέπω κάθε άνθρωπο, να διαβάσει αυτά τα βιβλία. Θα κοινωνήσει μέσα από τις σελίδες τους, τον θαυμαστό κόσμο των ιδεών και την αξία του Ανθρώπου. Θα αναγνωρίσει τις ερεβώδεις δυνάμεις που ταλανίζουν την ιστορία και θα νοιώσει περήφανος για το έργο που πρόσφεραν οι πρόγονοί μας. Θα νοιώσει βαρύ το χρέος της μεγάλης κληρονομιάς και δυνατή την παρόρμηση να φανεί αντάξιος του μεγάλου χρέους που κουβαλά. Θα βρει επίσης τις σωστές απαντήσεις στα τεράστια ερωτήματα που αναφέρονται στη βαθιά κρίση που

πρωτίστως βιώνει η Πατρίδα μας και οι Έλληνες και θα αποκαλυφθεί ενώπιον του, το θηρίο που βρυχάται να κατασπαράξει, τον Άνθρωπο.

Ο Θεόδωρος Δάλμαρης σημειώνει για άλλη μία φορά ότι, η Ελλάδα καλείται να δώσει τη μάχη της στις ίδιες Θερμοπύλες, απέναντι στις ίδιες δυνάμεις της παρακμής.

Η ιστορία λέει ότι στην Ελλάδα αυτό που γινόταν πάντα, σε κάθε κρίσιμη στιγμή για την Ανθρωπότητα, αυτό θα γίνει και τώρα. Αρκεί να πιστέψει ότι το μπορεί. Να μην κάνει πίσω. Να αντισταθεί, όσο και αν φαίνεται ότι αυτό αντιστρατεύεται τη βούληση των πλανητικών θεσμών και ότι είναι έξω από τις δυνάμεις της. Να κάνει την υπέρβαση, όπως στην αρχαιότητα, που έσωσε την Ευρώπη από τον όλεθρο, αποκρούοντας κάθε εισβολή των βαρβάρων.

Στέργιος Σμυρλής
Ταξίαρχος (ε.α)

«Μωραίνει ό κύριος όν βούλεται άπωλέσαι»

Δεν νομίζω ότι έχω τις περγαμηνές που θα μου επιτρέψουν να ασκήσω κριτική σε ένα πνευματικό δημιουργημα-σταθμό στην μεταπολιτευτική ζωή του τόπου.

Παρ' όλα αυτά θα το αποτολμήσω. Γιατί το βιβλίο αυτό γράφτηκε από τον φωτισμένο φίλο και Έλληνα πατριώτη, Θεόδωρο Δάλμαρη.

Όταν το βίντεο του σύμπαντος παίξει αυτή την περίοδο του ανθρώπου, θέλω να είμαι παρών και στη σωστή πλευρά, μαχόμενος για τον Θεό και τον Άνθρωπο, για την αγάπη και την Ελευθερία, για την Πατρίδα, ενάντια σε όλους τους μικρόψυχους που δεν μπόρεσαν να χαρούν το δώρο της προσφοράς των Ελλήνων στην Ανθρωπότητα. Τότε το βιβλίο αυτό θα κοσμεί κάποιες σελίδες της βίβλου της ιστορίας μας.

Ένα βιβλίο γεμάτο αγάπη για την «Ελλάδα», τη ζωή και τον Άνθρωπο. Ένα βιβλίο στο οποίο αντιπαραβάλλονται δύο διαμετρικά αντίθετοι κόσμοι. Ο κόσμος που αρνείται την αξία του Ανθρώπου και ο κόσμος που πιστεύει στην προοπτική της εξανθρώπισής του και της Θεοποίησής του.

Οι εμπειρίες του Θεόδωρου Δάλμαρη, είναι βγαλμένες από την ζωή, την πολιτική και την συνδικαλιστική του δράση, καθώς και το επιχειρηματικό και μαθηματικό του υπόβαθρο. Αυτές ακριβώς, τον οδηγούν σε μία βαθιά και επισταμένη

ανάλυση και θεματοποίηση των σημαντικών σημείων αναφοράς του βιβλίου του κυρίου Δήμου.

Κάθε απάντησή του στα 'αξιώματά' του βιβλίου του Ν. Δήμου αποτελεί ένα φιλολογικό και φιλοσοφικό εγχείρημα, από αυτά που προσφαίρονται για να διεγείρουν τον μελετητή.

Στα ανά χείρας 193 ερωτήματα που συνοψίζονται τα σημαντικά θέματα του βιβλίου, οι ενδελεχείς, ειλικρινείς, τεκμηριωμένες και φωτισμένες αναλύσεις του, αποτελούν το ερευνητικό, πνευματικό εργαλείο, που δίνει απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα, τα οποία απασχολούν τους ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους.

Θα έλεγε κανείς, ότι στο βιβλίο αυτό, αντιπαρατίθενται, ενώπιος-ενωπίω, οι δύο αιώνιοι μονομάχοι. Ο κόσμος του κακού με τον κόσμο του καλού. Ο ένας με αφοριστικά 'θέσφατα', αρνούμενος την Αξία του Ανθρώπου, που τον θεωρεί φορέα δυστυχίας, ενώ θεωρεί ακόμα περισσότερο δύστυχο τον Έλληνα και το Ελληνικό Έθνος. Θεωρεί ότι η δυστυχία του Έλληνα, παράγεται από εμφυτευμένες μέσα του, βιολογικές και ψυχοπνευματικές νεοπλασίες, που έχουν διαμορφώσει την από χιλιετίες δημιουργηθείσα και μη ανατρεπόμενη ιδιοσυστασία του. Συνακόλουθα, αφίνει να τεκμέρεται, ότι αυτός ο τύπος Ανθρώπου, ο Έλληνας, είναι ασύμβατος με το μέσο Άνθρωπο του πλανήτη, και αφού είναι αδύνατον να αναταχθεί, πρέπει να αφανισθεί. Ο απόλυτος ρατσισμός.

Ο άλλος μονομάχος πιστεύει στην υπέρτατη αξία του Ανθρώπου, στο Θεϊκό προνόμιο να είσαι Άνθρωπος. Θεωρεί, ότι είναι αγαθή η μοίρα να γεννηθεί κανείς σ' αυτή την ευλογημένη χώρα και ότι η απόκτηση βαθιάς Ελληνικής παιδείας, αποτελεί προνόμιο και εφάλτήριο για την ανάταξη του Ανθρώπου σε άτομο, δημιουργικό και ελευθεροποιούμενο, αλληλέγγυο και προσφέροντα προς την ολότητα.

Πιστεύει ότι το προνόμιο αυτό προσφέρεται σε κάθε άνθρωπο, κάθε χρώματος, φυλής και έθνους, αρκεί αυτός να εγκολπωθεί την ανθρωποκεντρική Ελληνική παιδεία και σκέ-

ψη, μία παιδεία αενάως εμπλουτιζόμενη, γι' αυτό, ανοικτή και οικουμενική. Πιστεύει, ότι ο Άνθρωπος που κατεβαίνει τη σκάλα της απαξίωσης, ο ρέπων δηλαδή προς τις κατώτερες απολαύσεις και αποστασιούμενος από τα κοινά, φορτώνεται όλο και περισσότερα φορτία δυστυχίας, ενώ εκείνος που ανεβαίνει τη σκάλα της καταξίωσης, που πολεμά και νικά τα πάθη του και ανατάσσει τον ψυχο-πνευματικό του κόσμο, που καθίσταται όλο και περισσότερο αλληλέγγυος με τον γύρω του κόσμο, αποβάλλει τα φορτία της δυστυχίας και κερδίζει επίπεδα ελευθερίας και ευτυχίας.

Σε όλο το βιβλίο του, σε κάθε σελίδα του, ο συγγραφεύς αναδεικνύει την μεγαλειώδη πορεία αυτού του Έθνους, που μέχρι σήμερα «Φυλάει τις Θερμοπύλες του παγκόσμιου πολιτισμού», αντιπαλεύοντας την βαρβαρότητα και την αλαζονεία των σκοτεινών δυνάμεων της Ανθρωπότητας. Άλλοτε ως Προμηθέας, Λεωνίδα, Σωκράτης και εθνικός ήρωας και άλλοτε ως διανοητής και δημιουργός έργων τέχνης, ποίησης, επιστήμης και πολιτισμού.

Όταν οι αισθήσεις αδυνατούν να εντοπίσουν το άγνωστο, τότε η διανόηση εναλλάσσεται με την φαντασία, η υπέρβαση των ορίων του χωροχρόνου δημιουργεί θεούς και ήρωες που η φήμη τους και η δόξα τους αποτυπώνονται και διαδίδονται με τον πλέον αριστοτεχνικό τρόπο, μέσα από το θεικό εργαλείο της Ελληνικής γλώσσας, που ανοίγει τις γέφυρες επικοινωνίας, της γνώσης, της σοφίας, της αγάπης, της ελευθερίας και της σύνδεσης των ανθρώπινων με το θείο.

Μύθοι και πραγματικότητα που ξεπερνούν τους συμβατικούς χώρους και ξαπλώνονται διαχρονικά σε υπερβατικούς, επιβεβαιούμενα από τις νεότερες γενιές, σπάζοντας τα όρια και δημιουργώντας νέα, υποβάλλουν το ερώτημα προς τους αρνητές αυτού του Έθνους: «Γιατί τους ενοχλεί ο πανανθρώπινος αυτός πνευματικός Φάρος, που το φως του εισχωρεί αενάως στις καρδιές και στις ψυχές των ανθρώπων, που ζει στους ναούς της σοφίας και της πίστης;»

Φαίνεται ότι η Οδύσσεια και η Ιλιάδα, τα Ομηρικά έπη

που γαλούχησαν το γένος των Ελλήνων, η φιλοσοφία, οι τέχνες και οι επιστήμες, δεν σμίλεψαν το αχαμνό πνεύμα και την αφιλόξενη ψυχή τους.

Ο αναγνώστης συνειδητοποιεί ότι ο συγγραφέας, από ενός σημείου και έπειτα αγνοεί τον κύριο Δήμου και αντί να καταγίνεται με το πνευματικό του ζόφο, *«Αίρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτουῦ»*, εισέρχεται στην καρδιά του προβλήματος και προβάλλει στην οθόνη της ιστορίας, το Γολγοθά του Ανθρώπου και τους Σταυρωτές του.

Διερωτώμαι: Μήπως αυτό το βιβλίο αποτελεί μία αλληγορία της αποκάλυψης του Ιωάννου που επέρχεται; Η ΝΠΤ σε όλο της το μεγαλείο, περιγράφεται από την επιδέξια πένα του Θεόδωρου, η οποία αποκαλύπτει την διαχρονική προδοσία που συντελείται εις βάρος του Έθνους των Ελλήνων και του Ανθρώπου. Αποκαλύπτει το πραγματικό πρόσωπο της Δύσης, τις 'βελούδινες' εκδοχές του αποκρουστικού προσώπου του θηρίου, που ονομάζεται Παπισμός, Ε.Ε και πλανητικοί θεσμοί.

Έκπληκτος ο αναγνώστης παίρνει απαντήσεις για τους διαχρονικούς εχθρούς του Ελληνισμού και της Ανθρωπότητας, τις μεταμορφώσεις του τέρατος της Νέας Τάξης, καθώς και για το ανέσπερο Ελληνικό «φως», που άπλετα εδώ και αιώνες φωτίζει τις ψυχές και το πνεύμα των ανθρώπων.

Ο Θεόδωρος Δάλμαρης παροτρύνει τον Λαό να μην επιτρέψει την *αφελληνοποίησή του*, να πάρει το δίκαιό του στα δικά του χέρια και τότε η *υπέρτατη νόηση* θα σπεύσει αρωγός στον Έλληνα Άνθρωπο που αγωνίζεται για την ελευθερία του και τα ιδανικά του.

«Μωραίνει ο Κύριος ον βούλεται απωλέσαι». Οι αρνητές της Ελληνικής σκέψης απογυμνώνονται. Προβάλλουν τον εσωτερικό μικρόψυχο κόσμο τους, την προβληματική, ατάλαντη, ανύπαρκτη εθνική τους συνείδηση και ως θιασώτες της Νέας Τάξης Πραγμάτων, καταγίνονται στην διάλυση κάθε ιδανικού, με απώτερο σκοπό τους την δολοφονία της Πατρίδας, της Οικογένειας και του άνω θρώσκοντος Ανθρώπου.

Ο αγαπητός φίλος Θεόδωρος αναδεικνύει το διδάγματα αμέτρητων διανοητών, όλων των αιώνων και όλων των Εθνών, ότι η Ελλάδα είναι μία ακατάλητη και αθάνατη οικουμενική ιδέα, καταγραμμένη στην συλλογική συνείδηση της ιστορίας και θα συνεχίσει να καθοδηγεί την Ανθρωπότητα.

Ευχαριστώ τον κύριο Δήμου γιατί, με την, σε πολλές γλώσσες εφιαλτική έκδοση του βιβλίου του, προκάλεσε τον Θ. Δάλμαρη στην καταλητική του απάντηση. Το μένος της δυσφήμισης της Πατρίδας του, τον συγκαταλέγει μεταξύ εκείνων που εκτοξεύουν τα ιοβόλα βέλη τους κατά της πηγής του φωτός. Αλλά αυτά τα βέλη εξοστρακίζονται και επιστρέφουν ως τιμωροί του, δίνοντας το έναυσμα στην γραφίδα του Θεόδωρου να σμιλεύσει αυτό το βιβλίο.

Το βιβλίο αυτό είναι ένα εγκόλπιο για κάθε Έλληνα και σκεπτόμενον άνθρωπο, το οποίο θα πρέπει να διδάσκεται και να διαδίδεται εντός και εκτός Ελλάδος, προκειμένου ο σύγχρονος άνθρωπος να γίνει κοινωνός του Ελληνικού πνεύματος, της αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας αλλά και της νέας και να συνειδητοποιήσει, ότι όλα τα μεγάλα πνεύματα της ιστορίας υποκλίνονται μπροστά σ' αυτό το ανεπανάληπτο Ελληνικό θαύμα, που απλόχερα οι Έλληνες πρόσφεραν στο κόσμο.